

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

17 juin 2011

PROPOSITION DE LOI

**modifiant la loi du 15 décembre 1980
sur l'accès au territoire, le séjour,
l'établissement et l'éloignement des étrangers,
en vue de l'octroi d'une autorisation
de séjour temporaire au mineur étranger
non accompagné**

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE
PAR
M. Theo FRANCKEN

SOMMAIRE

Pages

I. Exposé introductif de l'auteur principal	3
II. Discussion générale	5
III. Discussion des articles	24
IV. Votes	35
Annexe: Étude comparative	39

Documents précédents:

Doc 53 **0288/ (S.E. 2010):**

- 001: Proposition de loi de Mmes Lanjri, Becq et Dierick.
- 002: Addendum.
- 003 et 004: Amendements.
- 005: Addendum.
- 006: Amendements.

Voir aussi:

- 008: Texte adopté par la commission.

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

17 juni 2011

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van de wet van 15 december
1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en
de verwijdering van vreemdelingen met
het oog op de toekenning van een tijdelijke
machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide
minderjarige vreemdeling**

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE
ZAKEN, DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT
UITGEBRACHT DOOR
DE HEER **Theo FRANCKEN**

INHOUD

Blz.

I. Inleidende uiteenzetting door de hoofdindienster .	3
II. Algemene bespreking	5
III. Artikelsgewijze bespreking	24
IV. Stemmingen	35
Bijlage: Vergelijkende studie	39

Voorgaande documenten:

Doc 53 **0288/ (B.Z. 2010):**

- 001: Wetsvoorstel van de dames Lanjri, Becq en Dierick.
- 002: Addendum.
- 003 en 004: Amendementen.
- 005: Addendum.
- 006: Amendementen.

Zie ook:

- 008: Tekst aangenomen door de commissie.

**Composition de la commission à la date de dépôt du rapport/
Samenstelling van de commissie op de datum van indiening van het verslag**

Président/Voorzitter: Siegfried Bracke

A. — Titulaires / Vaste leden:

N-VA Siegfried Bracke, Koenraad Degroote, Jan Van Esbroeck, Ben Weyts
PS Laurent Devin, André Frédéric, Rachid Madrane, Eric Thiébaud
MR Philippe Collard, Jacqueline Galant
CD&V Leen Dierick, N
sp.a Peter Vanvelthoven
Ecolo-Groen! Eric Jadot
Open Vld Bart Somers
VB Filip De Man
cdH Myriam Delacroix-Rolin

B. — Suppléants / Plaatsvervangers:

Sarah Smeyers, Daphné Dumery, Theo Francken, Bert Maertens, Kristien Van Vaerenbergh
Philippe Blanchart, Guy Coëme, Alain Mathot, Patrick Moriau, Özlem Özen
Corinne De Permentier, Denis Ducarme, Damien Thiéry
Nahima Lanjri, Jef Van den Bergh, N
Karin Temmerman, Myriam Vanlerberghe
Eva Brems, Zoé Genot
Sabien Lahaye-Battheu, Gwendolyn Rutten
Annick Ponthier, Tanguy Veys
Josy Arens, Christophe Bastin

C. — Membre sans voix délibérative / Niet-stemgerechtigd lid:

INDEP Laurent Louis

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie	
PS	:	Parti Socialiste	
MR	:	Mouvement Réformateur	
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams	
sp.a	:	socialistische partij anders	
Ecolo-Groen!	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen	
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten	
VB	:	Vlaams Belang	
cdH	:	centre démocrate Humaniste	
LDD	:	Lijst Dedecker	
INDEP-ONAFH	:	Indépendant - Onafhankelijk	

<i>Abbréviations dans la numérotation des publications:</i>		<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties:</i>	
DOC 53 0000/000:	Document parlementaire de la 53 ^{ème} législature, suivi du n° de base et du n° consécutif	DOC 53 0000/000:	Parlementair document van de 53 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA:	Questions et Réponses écrites	QRVA:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV:	Version Provisoire du Compte Rendu intégral (couverture verte)	CRIV:	Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)
CRABV:	Compte Rendu Analytique (couverture bleue)	CRABV:	Beknopt Verslag (blauwe kaft)
CRIV:	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes) (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)	CRIV:	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen) (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)
PLEN:	Séance plénière	PLEN:	Plenum
COM:	Réunion de commission	COM:	Commissievergadering
MOT:	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)	MOT:	Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>	<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>
Commandes: Place de la Nation 2 1008 Bruxelles Tél.: 02/ 549 81 60 Fax: 02/549 82 74 www.lachambre.be e-mail: publications@lachambre.be	Bestellingen: Natieplein 2 1008 Brussel Tel.: 02/ 549 81 60 Fax: 02/549 82 74 www.dekamer.be e-mail: publicaties@dekamer.be

MESDAMES, MESSIEURS,

Votre commission a examiné la présente proposition de loi au cours de ses réunions des 10 novembre 2010, 25 mai et 8 juin 2011.

Lors de sa réunion du 10 novembre 2010, votre commission a demandé au Service juridique une étude comparative sur la réglementation en vigueur dans les États voisins relative à l'octroi d'une autorisation de séjour temporaire au mineur étranger non accompagné (voir annexe).

I. — EXPOSÉ INTRODUCTIF DE L'AUTEUR PRINCIPAL

Mme Nahima Lanjri (CD&V) rappelle que la proposition de loi reprend le texte, avec certaines modifications, de la proposition de loi 4-694/1 déposée au Sénat sous la législature précédente. Cette proposition de loi avait non seulement été soutenue par différents groupes politiques, mais elle a également tenu compte des observations émises par l'administration de l'Office des étrangers. Les travaux parlementaires n'ayant pas abouti en raison de la dissolution des Chambres intervenue le 6 mai 2010, la présente proposition de loi a été déposée. Elle concerne la situation de mineurs étrangers non accompagnés, présents sur le territoire belge en l'absence de parents ou de tuteurs. Les estimations relatives à leur nombre oscillent autour de deux mille et la plupart de ces personnes proviennent d'États ne faisant pas partie de l'Espace économique européen. Deux cent, environ, sont originaires de Roumanie et de Bulgarie. Leur statut est réglé par la circulaire du 15 septembre 2005 relative au séjour des mineurs étrangers non accompagnés (*MB* 7 octobre 2005). Il convient cependant d'inscrire la procédure prévue par la circulaire précitée dans la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

L'auteur explique, à cet effet, que pour favoriser une solution durable, les mineurs étrangers non accompagnés doivent, préférentiellement, être réunis avec leur famille, ce qui entraîne souvent le retour dans le pays d'origine, mais aussi, quelquefois, dans un pays où ce mineur est autorisé ou admis au séjour. À défaut de solution durable, le Bureau Mineurs dispose d'une alternative. Il peut délivrer une déclaration d'arrivée valable trois mois, ou proroger l'ordre de reconduire ("annexe 38"). Après six mois, le Bureau Mineurs peut, en principe, faire délivrer au mineur étranger non accompagné un titre de séjour temporaire, à savoir un certificat d'inscription au registre des étrangers (CIRE). À l'issue de la durée de validité de six mois, le Bureau Mineurs peut décider de proroger, pour six mois, le titre

DAMES EN HEREN,

Uw commissie heeft dit wetsvoorstel besproken tijdens haar vergaderingen van 10 november 2010, 25 mei en 8 juni 2011.

Tijdens haar vergadering van 10 november 2010 heeft uw commissie aan de Juridische Dienst een vergelijkende studie gevraagd van de vigerende reglementering in de buurlanden over de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (zie bijlage).

I. — INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HOOFDINDIENSTER

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) herinnert eraan dat het wetsvoorstel, in aangepaste versie, de tekst overneemt van het tijdens de vorige zittingsperiode in de Senaat ingediende wetsvoorstel 4-694/1. Dat wetsvoorstel werd niet alleen gesteund door verschillende fracties, maar het hield ook rekening met de opmerkingen van de Dienst Vreemdelingenzaken. Omdat de parlementaire werkzaamheden als gevolg van de ontbinding van de Kamers op 6 mei 2010 niet werden afgerond, is dit wetsvoorstel ingediend. De tekst betreft de situatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen op Belgisch grondgebied, die hier dus zonder ouders of voogd aanwezig zijn. Hun aantal wordt op zowat 2000 geraamd. De meesten onder hen komen uit landen die geen deel uitmaken van de Europese Economische Ruimte. Ongeveer tweehonderd zijn afkomstig uit Roemenië en Bulgarije. Hun status is geregeld bij de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (*BS* van 7 oktober 2005). De bij de omzendbrief voorgeschreven procedure moet evenwel worden verankerd in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De indienster verklaart daartoe dat met het oog op het bevorderen van een duurzame oplossing de niet-begeleide minderjarige vreemdeling bij voorkeur met zijn gezin moet worden herenigd, wat vaak resulteert in de terugkeer naar het land van herkomst, maar soms ook naar een land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf. Als er geen duurzame oplossing is, beschikt het Bureau Minderjarigen over een alternatief. Het kan een aankomstverklaring uitreiken die geldig is voor drie maanden, of het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) verlengen. Na verloop van zes maanden kan het Bureau Minderjarigen in principe een tijdelijke verblijfstitel aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling doen afgeven, zijnde een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR).

de séjour temporaire, notamment sur la base d'une série de critères, tels la connaissance d'une des trois langues nationales, la preuve d'une scolarité régulière, la situation familiale du mineur étranger, ou d'autres éléments liés à la situation du mineur étranger non accompagné. Si le séjour en Belgique se présente comme la solution, le ministre ou son délégué peut délivrer, à la date d'expiration du document évoqué, une autorisation de séjour d'une durée d'un an au mineur. Après trois ans seulement, le mineur étranger non accompagné pourra obtenir l'autorisation de séjourner sur le territoire pour une durée illimitée, dans l'hypothèse où une autre solution durable n'a point été trouvée.

La proposition de loi à l'examen tend à insérer un nouveau chapitre dans la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Elle propose de définir juridiquement les notions de "mineur étranger non accompagné", de "solution durable" et de "tuteur", mais organise également les démarches à suivre en vue d'obtenir une autorisation de séjour, attendu que les démarches administratives actuelles s'avèrent nombreuses et qu'elles accroissent l'insécurité juridique. La demande d'autorisation devra, ainsi, contenir certaines données, comme les nom, prénom, domicile, ou documents probants du mineur étranger non accompagné. La proposition de loi prévoit également la possibilité pour le ministre, ou son délégué, d'entendre ce mineur étranger et son tuteur.

Sur la base des éléments auxquels il est référé durant l'audition et l'analyse du dossier, le ministre ou son délégué donne au bourgmestre de la commune concernée, ou à son délégué, l'instruction, soit de délivrer au tuteur un ordre de reconduire, si la solution durable consiste dans le retour dans un autre pays ou le regroupement familial dans un autre pays, soit de délivrer un document de séjour, si une solution durable n'a pas été trouvée.

À l'issue d'une période de trois ans à compter de l'octroi de l'autorisation de séjour temporaire, le ministre ou son délégué peut octroyer une autorisation de séjour d'une durée indéterminée au mineur étranger non accompagné.

En ce qui concerne le mineur étranger non accompagné, par exemple âgé de seize ans, qui a obtenu une autorisation de séjour temporaire, celui-ci sera informé,

Na verloop van de geldigheidsduur van de tijdelijke verblijfstitel (die zes maanden geldig is) kan het Bureau Minderjarigen beslissen die met zes maanden te verlengen, met name op grond van een reeks criteria, zoals de kennis van één van de drie landstalen, het bewijs van regelmatig schoolbezoek, de gezinssituatie van de minderjarige vreemdeling, of andere elementen die met de situatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling zijn verbonden. Als de oplossing het verblijf in België blijkt te zijn, kan de minister of zijn gemachtigde op de vervaldatum van het voormelde document de minderjarige een verblijfsvergunning van één jaar uitreiken. Pas na drie jaar kan, als geen andere duurzame oplossing is gevonden, de niet-begeleide minderjarige vreemdeling gemachtigd worden tot een verblijf van onbepaalde duur op het grondgebied.

Het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel strekt tot invoeging van een nieuw hoofdstuk in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het stelt niet alleen in uitzicht dat een juridische definitie wordt gegeven van de begrippen "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", "duurzame oplossing" en "voogd", maar voorziet ook in de stappen die organisatorisch moeten worden ondernomen om een verblijfsvergunning te verkrijgen, aangezien thans aan tal van administratieve verplichtingen moet worden voldaan, welke de rechtsonzekerheid vergroten. Zo zal de aanvraag voor een machtiging bepaalde gegevens moeten bevatten, zoals de naam, de voornaam, de woonplaats of nog bewijskrachtige stukken omtrent de niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Voorts voorziet het wetsvoorstel voor de minister of diens gemachtigde in de mogelijkheid die buitenlandse minderjarige en zijn voogd te horen. Op basis van de gegevens waarnaar tijdens dat gehoor verwezen wordt, alsook op basis van de analyse van het dossier geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester van de betrokken gemeente (of aan diens gemachtigde) de instructie om ofwel een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, ofwel een verblijfsdocument af te geven indien geen duurzame oplossing tot stand is gekomen.

Na afloop van een periode van drie jaar vanaf de toekenning van de machtiging tot tijdelijk verblijf kan de minister of diens gemachtigde een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur toekennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Een niet-begeleide minderjarige vreemdeling van bijvoorbeeld zestien jaar oud die een machtiging tot tijdelijk verblijf heeft verkregen, zal voordat hij de leeftijd

avant d'atteindre l'âge de dix-huit ans, des conditions qui doivent être remplies pour obtenir le renouvellement ou la prolongation de son autorisation de séjour temporaire. Une fois majeur, cette personne sera, en effet, soumise aux règles qui s'appliquent aux adultes, ne bénéficiant plus des instruments internationaux protégeant les mineurs.

II.— DISCUSSION GÉNÉRALE

M. Rachid Madrane (PS) soutient l'effort de couler les présentes mesures dans un texte législatif, eu égard au fait que la proposition de loi allège les charges administratives, d'une part, et objective la procédure, d'autre part. L'orateur approuve également le fait que la possession d'un passeport n'est plus requise pour obtenir le certificat d'inscription temporaire au registre des étrangers, la preuve pouvant suffire que le tuteur du mineur étranger non accompagné ait entrepris toutes les démarches pour obtenir un passeport auprès des autorités du pays d'origine. Il termine son intervention en demandant à l'auteur de la proposition de loi si elle peut préciser le type de documents requis à cette fin.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) nuance le propos, en indiquant que la détention d'un passeport est toujours exigée, quoique cette condition ne devrait plus constituer — comme ce fut quelquefois le cas — un critère d'exclusion, si le tuteur du mineur parvient à démontrer qu'il a tout mis en œuvre pour acquérir ce document, par exemple en fournissant des copies de lettres adressées, à ce sujet, à l'ambassade dont relève le mineur.

Mme Catherine Fonck (cdH) se rallie au point de vue exposé par l'oratrice précédente et approuve les objectifs poursuivis par la proposition de loi. Les mineurs étrangers non accompagnés représentent, en effet, un groupe particulièrement vulnérable et un État responsable, comme la Belgique, se doit de veiller à leur protection. C'est pourquoi, il importe de légiférer en la matière. L'intervenante insiste également sur le devoir de rechercher les familles de ces mineurs, afin de les regrouper avec leurs parents, voire des membres plus éloignés de leur famille, la finalité de la loi n'étant pas de maintenir les mineurs dans une situation de non accompagnement.

M. Theo Francken (N-VA) marque son accord avec le principe d'offrir davantage de garanties aux mineurs

van achttien jaar bereikt, op de hoogte worden gebracht van de voorwaarden die moeten worden vervuld om de vernieuwing of de verlenging van zijn machtiging tot tijdelijk verblijf te verkrijgen. Zodra de betrokkene meerderjarig is geworden, zullen voor hem namelijk de regels gelden welke toepasselijk zijn op de volwassenen, die zich niet langer kunnen beroepen op de internationale instrumenten ter bescherming van de minderjarigen.

II.— ALGEMENE BESPREKING

De heer Rachid Madrane (PS) steunt de geleverde inspanning om deze maatregelen in wetgeving te verankeren, aangezien het wetsvoorstel enerzijds minder administratieve rompslomp in uitzicht stelt, en anderzijds voorziet in een objectivering van de procedure. Ook is de spreker het ermee eens dat een paspoort niet langer verplicht zal zijn om het bewijs van "Inschrijving in het Vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf" te verkrijgen, aangezien ermee kan worden volstaan het bewijs te leveren dat de voogd van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling alle stappen heeft ondernomen om bij de autoriteiten van het land van herkomst een paspoort te verkrijgen. Tot slot van zijn betoog vraagt het lid aan de indienster van het wetsvoorstel of zij kan preciseren wat voor documenten daarvoor vereist zijn.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) nuanceert die stelling: ze geeft aan dat het nog altijd verplicht is in het bezit te zijn van een paspoort, hoewel die voorwaarde niet langer — zoals voorheen soms het geval was — een uitsluitingscriterium zou mogen zijn, indien de voogd van de minderjarige kan aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om dat document te verkrijgen; de voogd kan dat bijvoorbeeld aantonen door kopieën te verstrekken van brieven die hij terzake heeft gericht tot de ambassade die bevoegd is voor de minderjarige.

Mevrouw Catherine Fonck (cdH) schaart zich achter het door de vorige spreker uiteengezette standpunt, en onderschrijft de doelstellingen die het wetsvoorstel nastreeft. Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vormen immers een bijzonder kwetsbare groep, en een verantwoordelijke Staat als België is het aan zichzelf verplicht op hun bescherming toe te zien. Daarom is het belangrijk dienaangaande in wetgeving te voorzien. Voorts beklemtoont de spreker de noodzaak om de families van die minderjarigen op te sporen, om hen te herenigen met hun ouders of zelfs met minder nauwe verwanten, aangezien de wet geenszins tot doel heeft de minderjarigen in een in situatie van niet-begeleiding te houden.

De heer Theo Francken (N-VA) is het eens met het beginsel om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen bij

étrangers non accompagnés à la faveur d'une loi. Il estime toutefois que la proposition de loi à l'examen contient un certain nombre de concessions difficilement acceptables, au motif qu'elle reprend, en réalité, un texte de la précédente législature. De manière plus concrète, le membre dénonce la critère qui s'attache à la connaissance d'une des trois langues nationales, et considère que la maîtrise de la langue propre à la région linguistique s'impose, si un nouvel arrivant souhaite saisir les opportunités créées par la société. L'intervenant illustre son propos avec l'exemple d'un mineur d'expression française vivant à Anvers et sur le point de s'engager dans la vie active, qui pourrait obtenir un titre de séjour permanent sans connaître le néerlandais. Le membre évoque les négociations auxquelles il a participé à Val Duchesse en 2007 en vue de la formation d'un nouveau gouvernement. Il fait observer que la discussion à ce sujet est d'une grande sensibilité et fait peur aux francophones. M. Francken soutient qu'un mineur qui s'établit en Région flamande devra connaître le néerlandais, celui qui habite Bruxelles est censé pouvoir s'exprimer soit en néerlandais, soit en français, et l'étranger qui élit domicile en Région wallonne doit parler français ou allemand. L'orateur annonce que son groupe rappellera à chaque occasion combien il est fondamental pour un étranger de connaître la langue de la région linguistique, s'il entend obtenir un titre de séjour en Belgique.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) attire l'attention de l'intervenant précédent sur le fait que le texte à l'examen est une proposition de loi déposée par plusieurs auteurs, qui s'inspire de la circulaire du 15 septembre 2005 relative au séjour des mineurs étrangers, édictée sous une coalition qui reposait sur une large majorité très diversifiée. L'oratrice signale également que ce texte ne vise pas les personnes adultes, mais les mineurs, au sujet desquels la preuve d'une scolarité régulière est exigée. Il est évident qu'en fréquentant de manière régulière un établissement scolaire, ces mineurs apprennent la langue de l'école du lieu où ils habitent.

M. Bart Somers (Open Vld) partage l'analyse de Mme Lanjri, car l'enseignement dispensé aux mineurs constitue l'outil le plus performant pour leur permettre d'acquérir la connaissance du néerlandais, qui est, en effet, devenu un élément indispensable pour réussir dans la société. La même réflexion s'applique, bien entendu, à la connaissance du français en Communauté française.

M. Theo Francken (N-VA) prend acte du fait que la condition relative à la connaissance d'une des trois

wet meer waarborgen te bieden. Wel vindt hij dat het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel een aantal amper acceptabele toegevingen bevat, met het argument dat er in feite een tekst van de vorige zittingsperiode in wordt overgenomen. Meer concreet stelt het lid het criterium in verband met de kennis van een van de drie landstalen aan de kaak; volgens hem is het onontbeerlijk dat een nieuwkomer de taal beheerst van het taalgebied waar hij woont, wil hij de kansen aangrijpen die de samenleving schept. De spreker illustreert zijn betoog met het voorbeeld van een in Antwerpen wonende Franstalige minderjarige die op het punt staat aan het beroepsleven te gaan participeren, en die een permanente verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen zonder Nederlands te kennen. Het lid verwijst naar de onderhandelingen in 2007 op Hertoginnedal met het oog op de vorming van een nieuwe regering waaraan hij heeft deelgenomen. Hij merkt op dat dit onderwerp bijzonder gevoelig ligt en dat het de Franstaligen angst inboezemt. De heer Francken blijft erbij dat een minderjarige die zich in het Vlaams Gewest vestigt, Nederlands zal moeten kennen, dat wie in Brussel woont, geacht wordt zich te kunnen uitdrukken in het Nederlands of het Frans, en dat een vreemdeling die een woonplaats in het Waals Gewest kiest, Frans of Duits moet spreken. De spreker kondigt aan dat zijn fractie zal blijven herhalen hoe fundamenteel het is dat een vreemdeling de taal kent van het taalgebied waar hij verblijft, wil hij in België een verblijfsvergunning krijgen.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) vestigt de aandacht van de vorige spreker op het feit dat de ter bespreking voorliggende tekst een wetsvoorstel is dat door verschillende indieners werd ingediend en is geïnspireerd op de circulaire van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen; die circulaire kwam er in de context van een regeringscoalitie die steunde op een brede en zeer gediversifieerde meerderheid. Tevens stipt de spreekster aan dat die tekst geen betrekking heeft op de volwassenen, maar enkel op de minderjarigen, van wie het bewijs van regelmatig schoolbezoek wordt geëist. Het spreekt vanzelf dat een minderjarige die regelmatig onderwijs volgt, de taal leert van de plaats waar hij verblijft.

De heer Bart Somers (Open Vld) deelt de analyse van mevrouw Lanjri, want het verstrekken van onderwijs aan minderjarigen is de beste manier om hen in staat te stellen Nederlands te leren; die kennis van het Nederlands is immers onontbeerlijk geworden om het in de samenleving waar te maken. Uiteraard gaat dezelfde redenering op voor de kennis van het Frans in de Franse Gemeenschap.

De heer Theo Francken (N-VA) neemt er nota van dat de in het voorgestelde artikel 61/19 opgenomen voorwaarde betreffende de kennis van een van de drie

langues nationales, mentionnée à l'article 61/19 proposé, sera modifiée, en ce sens que la preuve portera sur la connaissance de la langue de la région linguistique, auquel cas son groupe adhèrera pleinement à la proposition de loi. En ce qui concerne l'âge des mineurs étrangers non accompagnés, celui-ci estime que la majorité d'entre eux sont âgés de plus de seize ans. Étant donné la marge d'erreur de deux ans qui doit être prise en considération par rapport aux résultats des examens osseux, l'orateur en déduit que bon nombre de ces étrangers inscrits comme mineurs ont, en réalité, dix-neuf ou vingt ans. Ils fréquentent alors pendant quelques temps un établissement scolaire, après quoi ils décrochent un emploi, ou émergent du soutien d'un centre public d'action sociale.

Mme Catherine Fonck (cdH) reconnaît que certains mineurs étrangers non accompagnés sont des jeunes de plus de seize ans. Elle insiste toutefois sur le fait que les mineurs étrangers non accompagnés ont, par définition, moins de dix-huit ans. Par conséquent, les plus de dix-huit ans ne tombent pas dans le champ d'application du dispositif légal proposé. L'intervenante fait observer à l'orateur précédent que la présente proposition de loi prévoit, par ailleurs, quels sont les éléments et documents probants devant être produits, et notamment celui d'une scolarité régulière, si une solution durable ne peut être trouvée. Or, l'enseignement dont bénéficie le mineur comprend naturellement l'apprentissage de la langue. Il s'agit donc bien d'un élément objectif, plus pertinent qu'une disposition relative à la connaissance d'une des trois langues nationales.

Mme Zoé Genot (Ecolo) se dit surprise de la tournure du débat, car les membres perdent de vue l'intérêt de l'enfant. Du reste, les jeunes apprennent très rapidement la langue, s'ils ne sont pas ballottés d'un centre à l'autre dans les différentes régions linguistiques du pays. L'intervenante espère que la Belgique offrira un avenir plus radieux aux jeunes mineurs que celui suggéré par M. Francken, qui les considère comme des allocataires sociaux potentiels. Après tout, les jeunes inscrits dans un établissement scolaire en Belgique relèvent de sa responsabilité, l'objectif étant de leur permettre de participer dignement à la société. D'ailleurs, l'étude *Before and After* du Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme démontre que la régularisation des sans-papiers en 2000 est bénéfique aux finances de l'État, vu que le nombre de travailleurs dépasse le nombre de personnes assistées.

landstalen, nog zal worden gewijzigd in die zin dat het bewijs betrekking zal moeten hebben op de kennis van de taal van het taalgebied waar de betrokkene verblijft; in dat geval kan de fractie waartoe de spreker behoort, zich ten volle achter het wetsvoorstel scharen. Wat de leeftijd van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen betreft, heeft de fractie de indruk dat de meesten onder hen ouder zijn dan zestien. Aangezien de foutenmarge bij de resultaten van botonderzoek twee jaar bedraagt, gaat de spreker ervan uit dat heel wat als minderjarige ingeschreven vreemdelingen in feite negentien of twintig jaar oud zijn. Zij gaan dan enige tijd naar school, waarna zij een job vinden of voor steun gaan aankloppen bij een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Mevrouw Catherine Fonck (cdH) erkent dat sommige niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ouder zijn dan zestien. Zij beklemtoont echter dat zij per definitie jonger zijn dan achttien. Bijgevolg vallen de 18-plussers niet binnen de toepassings sfeer van de hier voorgestelde wettelijke regeling. Voorts wijst ze de vorige spreker erop dat dit wetsvoorstel aangeeft welke bewijzen en bewijsstukken moeten worden voorgelegd (met name die van een regelmatig schoolbezoek), zo geen duurzame oplossing kan worden gevonden. In die context omvat het door de minderjarige genoten onderwijs hoe dan ook het aanleren van de taal. Het betreft hier dus een objectief element, dat relevanter is dan een vereiste met betrekking tot de kennis van een van de drie landstalen.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) is verbaasd over de wending die het debat heeft genomen: kennelijk verliezen de leden het belang van het kind uit het oog. Overigens leren kinderen zeer snel een taal aan, zolang zij maar niet voortdurend over en weer worden gezonden van het ene naar het andere centrum in telkens een ander taalgebied van het land. De spreekster hoopt dat België die jonge minderjarigen een rooskleuriger toekomst zal bieden dan die welke de heer Francken voor ogen heeft; hij ziet hen in de eerste plaats als potentiële sociale-uitkeringsgerechtigden. Per slot van rekening vallen de hier in een school ingeschreven minderjarigen onder de verantwoordelijkheid van België en is het de bedoeling hen kansen te bieden op een waardige deelname aan onze samenleving. Het onderzoek *Before and After* van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding toont trouwens aan dat de in 2000 georganiseerde regularisatie van mensen zonder papieren een gunstig effect heeft gehad op de overheidsfinanciën, doordat het aantal werkenden het aantal sociale-uitkeringsgerechtigden overtreft.

M. Jean Marie De Decker (LDD) craint que l'accessibilité aux institutions sociales exerce une grande force d'attraction, y compris sur les mineurs d'âge étrangers. Les fraudes sont légions et débouchent sur un trafic de mineurs, le fait étant connu à l'étranger que le séjour en Belgique avec des mineurs, même illégal, permet de recourir au soutien d'un centre public d'action sociale. Les mineurs étrangers sont inscrits à l'école et pourront pérenniser leur séjour au delà de leur majorité, les expulsions étant rares. Il demande si des chiffres sont disponibles étayant les affirmations de M. Francken sur le nombre d'adultes se faisant passer pour des mineurs?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) rappelle que l'âge des mineurs varie, d'un âge très tendre jusqu'à dix-huit ans, bien que les jeunes de seize à dix-huit ans soient fort représentés. Toutefois, il convient de réaliser que l'objectif de la proposition de loi à l'examen n'est pas de décerner un titre de séjour à quiconque arrive en Belgique. Celle-ci prévoit, simplement, une période de trois ans durant laquelle la recherche d'une solution durable pour le mineur étranger non accompagné est prioritaire. Personne ne conteste, d'ailleurs, que certains tournent la réglementation. Pour ce motif, l'article 61/24 propose d'informer le mineur, lors de ses dix-huit ans, du fait que les avantages accordés aux mineurs ne lui seront plus applicables. Dès ce moment, la tutelle disparaît et le droit de séjour est supprimé, si bien que la personne devra, elle-même, entreprendre des démarches pour se conformer à la loi, ou quitter le pays. En conclusion, les préoccupations exprimées par les intervenants sont rencontrées par sa proposition de loi à l'examen. Aussi les mineurs au sujet desquels un doute subsiste à l'égard de leur âge ne bénéficient pas automatiquement, et à juste titre, du statut de mineur étranger non accompagné. Pour les données statistiques, l'intervenante renvoie au site Internet du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et au Service des Tutelles.

M. Bart Somers (Open Vld) considère que si la Belgique se doit d'honorer les engagements humanitaires vis-à-vis des réfugiés mineurs non accompagnés, il faut éviter le piège de la naïveté, sans quoi les abus iuraient croissant. La proposition de loi recherche très clairement un équilibre. En l'absence d'une réglementation uniforme pour l'Union européenne, il serait intéressant de savoir comment les pays voisins résolvent le problème. Après tout, si la législation belge devait

De heer Jean Marie De Decker (LDD) vreest dat de makkelijke toegang tot de sociale instellingen een grote aantrekkingskracht zal uitoefenen, inclusief op de minderjarige vreemdelingen. Fraude is in deze aangelegenheid wijdverbreid en leidt tot een "handel" in minderjarigen; België staat in het buitenland immers bekend als een land waar een — zelfs illegaal — verblijf met minderjarigen recht geeft op steun van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. De minderjarige vreemdelingen zijn ingeschreven in een onderwijsinstelling en kunnen aldus hun verblijf hier rekken tot na hun minderjarigheid; uitzettingen zijn zeldzaam. Hij vraagt of er cijfers beschikbaar zijn ter staving van de beweringen van de heer Francken aangaande volwassenen die zich als minderjarige voordoen?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) brengt in herinnering dat de leeftijd van de minderjarige vreemdelingen in België varieert, van zeer jong tot achttien jaar; wel klopt het dat de leeftijdscategorie van zestien tot achttien jaar goed vertegenwoordigd is. We moeten echter beseffen dat het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel niet tot doel heeft een verblijfsvergunning toe te kennen aan om het even wie in België belandt. Het is gewoon de bedoeling te voorzien in een periode van drie jaar tijdens welke prioritair aandacht wordt besteed aan het zoeken naar een duurzame oplossing voor elke niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Overigens wordt niet ontkend dat in bepaalde gevallen de regelgeving wordt omzeild. Om die reden bepaalt het voorgestelde artikel 61/24 dat de minderjarige kort vóór hij achttien wordt, wordt meegedeeld dat hij niet langer aanspraak maakt op de aan de minderjarigen geboden voordelen. Vanaf dat ogenblik valt de voogdij weg en wordt het verblijfsrecht opgeheven, waardoor de vreemdeling zelf stappen moet ondernemen om aan de wet te voldoen, dan wel het land moet verlaten. Per slot van rekening komt haar ter bespreking voorliggende wetsvoorstel tegemoet aan de opmerkingen van de sprekers. De minderjarigen over wier leeftijd twijfel blijft bestaan, komen niet automatisch in aanmerking voor de status van niet-begeleide minderjarige vreemdeling — en terecht. Voor statistische gegevens verwijst de spreker naar de website van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar de Dienst voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

De heer Bart Somers (Open Vld) geeft aan dat België dan wel zijn humanitaire verbintenissen ten aanzien van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in acht moet nemen, maar dat men niet in de val van de naïviteit mag lopen, zo niet zal het aantal gevallen van misbruik stijgen. Het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel zoekt duidelijk een evenwicht. Bij gebrek aan een eenvoudige EU-regelgeving ware het interessant te weten hoe onze buurlanden het probleem wegwerken. Gesteld dat

différer de celle des États limitrophes, le risque de stimuler le trafic de mineurs au détriment de la Belgique doit être envisagé. L'intervenant souhaite qu'un tableau comparatif reprenant les législations en vigueur dans les États voisins soit élaboré. Il semblerait que le nombre de mineurs étrangers non accompagnés frappant annuellement aux portes de la Belgique s'élève à trois mille. Une bonne connaissance des réalités permet d'éviter les mouvements d'un pays à l'autre.

M. Jean Marie Dedecker (LDD) se rallie à la demande de l'orateur précédent.

M. Theo Francken (N-VA) répond que s'il connaît les données statistiques, il lui semble préférable que ce soit Mme Lanjri, auteur de la proposition de loi, qui les fournisse. Quant à l'article 61/24 de la proposition de loi, l'intervenant n'y retrouve pas les explications que celle-ci a données. Où est-il mentionné que le mineur étranger non accompagné devra entreprendre des démarches pour se conformer à la législation, s'il ne peut comptabiliser trois ans de séjour?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) évoque le saucissonnage des périodes de séjour pour le mineur: deux fois six mois, suivis de deux fois un an. Ce n'est qu'au bout des trois ans de séjour temporaire qu'un titre de séjour pour une durée indéterminée pourra, éventuellement, être délivré. Par conséquent, une personne de vingt-deux ans se faisant passer pour un mineur de dix-sept ans sera informée, selon les termes de l'article de 61/24, des conditions qu'il doit remplir pour obtenir le renouvellement ou la prolongation de son autorisation de séjour temporaire. En réalité, il faut faire la distinction entre deux types de mineurs. D'une part, les mineurs réfugiés qui demandent l'asile à l'intervention d'un tuteur. Ces mineurs, bénéficiant d'une protection à l'échelle internationale, ne sont pas expulsés. D'autre part, les mineurs étrangers non accompagnés qui arrivent en Belgique pour différents motifs et qui ne demandent pas l'asile. Il n'est pas question de délivrer un titre de séjour au mineur, du simple fait qu'il débarque en Belgique, quand bien même une protection lui est accordée par l'État. Si une solution durable n'est pas trouvée à l'issue de trois ans, le ministre peut délivrer une autorisation de séjour, en vertu de sa compétence discrétionnaire.

Mme Catherine Fonck (cdH) expose que l'examen osseux permet d'objectiver, avec une marge d'erreur, certes, l'âge réel d'un mineur en cas de doute. La marge d'erreur joue d'ailleurs dans les deux sens. En effet, si

de Belgische wetgeving afwijkt van die van onze buurlanden, dan moet immers rekening worden gehouden met het risico dat zulks mensenhandel in niet-begeleide minderjarigen bevordert en dat ons land daarvan het slachtoffer wordt. De spreker had dan ook graag gezien dat men de vigerende wetgeving in de buurlanden in een vergelijkende tabel opneemt. Naar het schijnt willen jaarlijks 3 000 niet-begeleide minderjarige vreemdelingen het Belgische grondgebied betreden. Als men goed weet hoe de zaken ervoor staan, kan worden voorkomen dat die mensen van het ene land naar het andere trekken.

De heer Jean Marie Dedecker (LDD) sluit zich aan bij het verzoek van de vorige spreker.

De heer Theo Francken (N-VA) verklaart dat, hoewel hij over de statistische gegevens beschikt, hij er de voorkeur aan geeft dat die worden aangeleverd door mevrouw Lanjri, de hoofdindienster van het wetsvoorstel. Met betrekking tot het bij artikel 2 van het wetsvoorstel ingevoegde artikel 61/24, geeft de spreker aan dat hij daar de door mevrouw Lanjri verstrekte toelichting niet in terugvindt. Waar wordt aangegeven dat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling stappen moet ondernemen om aan de wet te voldoen, als hij geen drie jaar verblijf kan aantonen?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) wijst op de versnippering van de verblijfsperiodes van de minderjarige: tweemaal zes maanden, gevolgd door tweemaal een jaar. Pas na de periode van drie jaar tijdelijk verblijf kan eventueel een verblijfstitel voor onbepaalde duur worden afgeleverd. Iemand van 22 jaar die zich uitgeeft voor een 17-jarige minderjarige zal derhalve naar luid van artikel 61/24 in kennis worden gesteld van de voorwaarden waaraan hij moet voldoen om zijn voorlopige verblijfsvergunning te hernieuwen dan wel te verlen- gen. In werkelijkheid moet een onderscheid worden gemaakt tussen twee soorten van minderjarigen: de minderjarige vluchtelingen die door toedoen van een voogd asiel aanvragen en die niet worden uitgewezen omdat ze op internationaal echelon worden beschermd, en de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die om uiteenlopende redenen in België aankomen en die geen asiel aanvragen. Er is echter geen sprake van aan de minderjarige een verblijfstitel te verlenen ge- woon omdat hij in België belandt, zelfs niet als de Staat hem een bescherming toekent. Als na drie jaar geen duurzame oplossing wordt gevonden, mag de minister overeenkomstig zijn discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning afgeven.

Mevrouw Catherine Fonck (cdH) stipt aan dat in geval van twijfel het botonderzoek, weliswaar met een foutmarge, zeker de mogelijkheid biedt de echte leeftijd van een minderjarige te objectiveren. Als botonderzoek

l'examen osseux peut révéler qu'un adulte est mineur, il peut également déterminer qu'un mineur est majeur. Invoquant son expérience médicale et scientifique, l'oratrice précise que la marge d'appréciation est toutefois limitée, de sorte qu'une personne de vingt et un ans ne possédera jamais un âge osseux de dix-sept ans et demi. Pour finir, l'intervenante appuie la demande de M. Bart Somers de faire étudier la législation en vigueur dans les pays voisins.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) observe que les mineurs étrangers non accompagnés sont des ressortissants de pays non-membres de l'Espace économique européen, mais quel accueil est-il réservé aux mineurs en provenance d'États membres?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) répond que les mineurs étrangers non accompagnés originaires de l'Espace économique européen sont également protégés et accueillis, mais en vertu d'une législation différente. Il n'empêche que pour ces mineurs, il importe également de retrouver les parents, et cette recherche se fait plus facilement en Europe. En ce qui concerne la situation des mineurs étrangers non accompagnés bulgares et roumains, au nombre de deux cent par an, l'oratrice annonce qu'elle va déposer une proposition de loi séparée pour ce groupe cible, afin de prévoir une tutelle adaptée à cette catégorie.

M. Theo Francken (N-VA) oppose à Mme Fonck le fait qu'il a connaissance du cas d'une personne âgée de vingt-cinq ans ayant obtenu, à la suite d'un examen osseux, le statut de mineur non accompagné, le Service des Tutelles adoptant une politique souple en la matière. L'orateur annonce qu'il adressera une question écrite à ce sujet au ministre compétent.

En ce qui concerne l'article 61/24, le membre signale que selon sa lecture, une personne qui atteint l'âge de dix-huit ans bénéficiera toujours de la possibilité de prolonger son séjour comme un mineur, jusqu'au moment où il atteint la période de trois ans afin d'obtenir ainsi le titre de séjour permanent. Le membre admet qu'apparemment, il se trompe, mais annonce cependant qu'il va se concerter avec des personnes de confiance.

Pour ce qui est de la connaissance de la langue de la région linguistique, l'intervenant estime, après avoir entendu l'explication de Mme Lanjri, qu'il suffit donc tout simplement d'inscrire cette condition dans la loi.

Relativement à l'article 61/19, § 1er, l'intervenant demande ce que signifient les termes "la situation familiale du MENA" repris dans les éléments et documents

immers kan aantonen dat een volwassene minderjarig is, kan het ook bewijzen dat een minderjarige meerderjarig is. De spreekster geeft op grond van haar medische en wetenschappelijke ervaring aan dat de beoordelingsmarge echter beperkt is. Iemand van eenentwintig jaar zal nooit een botleeftijd van zeventien jaar en zes maanden hebben. Om af te ronden, steunt de spreekster de vraag van de heer Bart Somers dat de in de buurlanden vigerende wetgeving wordt onderzocht.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) wijst erop dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ingezetenen zijn van landen die geen lid zijn van de Europese Economische Ruimte. Hoe worden de minderjarigen uit lidstaten opgevangen?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) antwoordt dat uit de Europese Economische Ruimte afkomstige niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ook worden beschermd en opgevangen, maar krachtens een andere wetgeving. Dat neemt niet weg dat het ook voor die minderjarigen belangrijk is dat de ouders worden gevonden. Die zoektocht is gemakkelijker in Europa. In verband met de 200 Bulgaarse en Roemeense niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die hier jaarlijks aankomen, kondigt de spreekster aan dat zij voor die doelgroep een afzonderlijk wetsvoorstel zal indienen, om in een voor die categorie aangepaste voogdij te voorzien.

De heer Theo Francken (N-VA) brengt tegen wat mevrouw Fonck heeft gezegd in dat hij weet heeft van een 25-jarige die na een botonderzoek de status van niet-begeleide minderjarige heeft gekregen, ook omdat de Dienst Voogdij op dat vlak een soepel beleid voert. De spreker kondigt aan dat hij daarover een schriftelijke vraag zal stellen aan de bevoegde minister.

In verband met artikel 61/24 wijst het lid erop dat volgens zijn lezing iemand die de leeftijd van achttien jaar bereikt, nog altijd de mogelijkheid zal hebben zijn verblijf als minderjarige te verlengen, tot het tijdstip waarop hij de periode van drie jaar haalt om aldus de permanente verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen. Het lid geeft toe dat hij zich blijkbaar vergist, maar kondigt toch aan dat hij overleg gaat plegen met de vertrouwenspersonen.

Nu de spreker de uitleg van mevrouw Lanjri over de kennis van de taal van het gebied waar hij verblijft, heeft gehoord, volstaat het volgens hem dus die voorwaarde eenvoudigweg in de wet op te nemen.

In verband met artikel 61/19, § 1, vraagt de spreker wat de uitdrukking "de gezinssituatie van de NBMV" betekent, wat de te verstrekken gegevens en documenten

devant être produits. Est-ce le fait pour le mineur non accompagné de ne pas être réuni avec ses parents?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) démontre que la situation des mineurs peut varier. Certains demandent l'asile, et se voient hébergés dans des centres pour demandeurs d'asile. D'autres sont accueillis par des centres des communautés, ou par des familles d'accueil. D'autres encore vivent de manière indépendante mais accompagnée. Un ensemble de facteurs, en Belgique, et dans le pays d'origine, doivent être pris en considération. Il n'est pas toujours sûr que les parents du mineur soient encore en vie, mais s'il a de la famille à l'étranger, l'objectif premier sera de le réunir avec elle, eu égard à l'intérêt de l'enfant et conformément à la Convention des Nations Unies du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant. Par ailleurs, l'article 61/22 permet de combattre la fraude, comme les rapt d'enfants destinés à la prostitution. Dans ces cas-là la meilleure solution consiste à remettre les mineurs étrangers à leurs parents à l'étranger.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) attire l'attention sur l'arriéré important du Service des Tutelles en ce qui concerne l'identification en tant que MENA et demande si la proposition de loi apporte une solution à ce problème. La Plate-forme Mineurs en exil a en outre demandé une définition des garanties d'accueil et de soins adéquats. Quelle interprétation la proposition de loi donne-t-elle de ces garanties? La Plate-forme a également plaidé en faveur d'une clarification de l'objectif des modalités de l'audition, notamment en ce qui concerne la présence d'un avocat et la mise à disposition du rapport aux intéressés. L'organisation considère que la durée de validité de six mois du document de séjour constitue en tout cas un progrès important.

En ce qui concerne la sauvegarde de l'unité familiale, l'intervenante demande si la proposition de loi tient compte du fait que cette unité n'est pas toujours dans l'intérêt de l'enfant. La condition qui consiste à apporter la preuve de la connaissance d'une des trois langues nationales est problématique pour les mineurs qui vivent dans la rue et qui ne sont pas scolarisés. La proposition de loi ne les punit-elle pas une deuxième fois? La condition n'est pas non plus évidente pour les mineurs qui ont séjourné en centre d'accueil, tant en Wallonie qu'en Flandre. L'analphabétisme pose également problème. Qui se prononcera sur le respect de la condition linguistique, et existe-t-il des exigences minimales à cet égard? Dans le même ordre d'idées, la preuve d'une scolarité régulière n'est pas évidente à apporter pour tous les MENA, notamment pour les mineurs qui vivent dans la rue. La Plate-forme Mineurs en exil a également attiré l'attention sur le fait que certains États refusent de délivrer un passeport aux MENA. Ces personnes

aangaat. Komt dat voor de niet-begeleide minderjarige neer op het feit dat hij niet samen met zijn ouders is?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) toont aan dat de situatie van minderjarigen onderling kan verschillen. Sommige vragen asiel aan, en worden ondergebracht in centra voor asielzoekers. Andere worden opgevangen in centra van de gemeenschappen of in gastgezinnen. Nog andere wonen weliswaar zelfstandig maar onder begeleiding. Een aantal factoren in België én in het land van herkomst moeten in aanmerking worden genomen. Het is niet altijd zeker of de ouders van de minderjarige nog wel in leven zijn, maar als hij familie heeft in het buitenland, is het in het belang van kind allereerst de bedoeling hem met die familie te herenigen, zulks overeenkomstig het VN-Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Voorts biedt artikel 61/22 de mogelijkheid bedrog tegen te gaan, zoals kindervervoeringen met het oog op prostitutie. In die gevallen is het de beste oplossing de buitenlandse minderjarigen aan hun ouders in het buitenland over te dragen.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) wijst op de grote achterstand bij de dienst Voogdij op het vlak van de identificatie als NBMV, en vraagt of het wetsvoorstel daarvoor een oplossing aanreikt. Daarnaast heeft het Platform Kinderen op de Vlucht gevraagd naar een definitie van de garanties op adequate opvang en verzorging. Hoe vult het wetsvoorstel die garanties in? Het Platform heeft eveneens gepleit voor een verduidelijking van de doelstelling van de regels van het gehoor, onder meer wat betreft de aanwezigheid van een advocaat en de terbeschikkingstelling van het verslag aan de betrokkenen. De organisatie vindt de geldigheidsduur van het verblijfsdocument van zes maanden in ieder geval een grote stap voorwaarts.

Aangaande de vrijwaring van de eenheid van het gezin, vraagt de spreekster of het wetsvoorstel rekening houdt met het feit dat die eenheid niet steeds in het belang van het kind is. De voorwaarde om het bewijs te leveren van de kennis van één van de drie landstalen is dan weer problematisch voor die minderjarigen die op straat leven en dus geen school lopen. Worden die minderjarigen door het wetsvoorstel geen tweede maal gestraft? De voorwaarde is evenmin evident voor minderjarigen die zowel in Vlaanderen als in Wallonië in opvangcentra hebben verbleven. Ook het analfabetisme stelt een probleem. Wie zal een oordeel vellen over de naleving van de taalvoorwaarde, en bestaan daarvoor minimumvereisten? Tegelijk is ook het bewijs van regelmatig schoolbezoek niet voor alle NBMV een evidente zaak, zoals voor minderjarigen die op straat leven. Het Platform Kinderen op de Vlucht heeft er ook op gewezen dat sommige staten weigeren om een paspoort te geven aan NBMV. Die mensen kunnen bijgevolg onmogelijk

sont donc dans l'impossibilité de remplir la condition de présentation du passeport national.

M. Theo Francken (N-VA) explique que le thème est complexe, dans la mesure où il s'agit de deux groupes de personnes. Le premier groupe, relativement restreint, est celui des enfants de moins de seize ans. Ces mineurs méritent une protection optimale. Le deuxième groupe, c'est-à-dire la très grande majorité des intéressés, est celui des jeunes adultes. Parmi eux se trouvent aussi des majeurs qui se déclarent mineurs dans l'espoir d'une régularisation plus souple, en général avec succès. Compte tenu de cette pratique, l'intervenant se réjouit de la clarification du statut de MENA.

L'intervenant pointe toutefois un certain nombre de manquements dans la proposition de loi. Tout d'abord, le fait que l'option de retour ne soit pas automatique pour les MENA qui ont un parent ou un tuteur dans le pays d'origine pose problème. La proposition de loi confère au ministre, ou le cas échéant au secrétaire d'État, le pouvoir discrétionnaire d'examiner le dossier. Ce pouvoir semble en contradiction avec la philosophie des articles 8 et 9 de la Convention relative aux droits de l'enfant et de l'article 8 de la CEDH. Ces dispositions visent à assurer la protection de la cellule familiale. La réunification familiale est prioritaire, et si les parents ou le tuteur sont identifiés, la réunification doit donc avoir lieu de toute façon, sauf si le ministre dispose d'indices sérieux selon lesquels cette réunification implique un grand risque de traitements dégradants pour le mineur. Dans cette situation d'exception, une procédure de protection subsidiaire ou d'asile est entamée.

L'intervenant attire également l'attention sur la pratique actuelle qui consiste à demander une régularisation sur la base de l'article 9bis de la loi sur les étrangers lorsqu'une personne a reçu l'ordre de quitter le territoire après un séjour temporaire. Cette pratique, qui risque de créer un canal d'immigration structurel, est socialement injuste et n'offre aucune garantie de sécurité juridique. Il annonce le dépôt d'un amendement tendant dès lors à clarifier plus rapidement la situation dans l'intérêt de l'enfant en prévoyant soit qu'un statut de réfugié ou un statut de protection subsidiaire est accordé directement, soit que le MENA bénéficie d'un accompagnement intensif immédiat en vue d'un retour. Il faut donc réfléchir à une interprétation plus souple des articles 48/3 et 48/4 de la loi sur les étrangers. En outre, il faut rompre le tabou du rapatriement accompagné en vue de la reconstitution de la famille dans le pays d'origine. L'intervenant ne voit pas de quelle manière cette réglementation serait contraire à la CEDH. Au contraire, l'article 8 de la CEDH, vise précisément à protéger la vie familiale.

voldoen aan de vereiste van de overlegging van het nationaal paspoort.

De heer Theo Francken (N-VA) legt uit dat het thema complex is omdat het gaat om twee groepen van personen. Een eerste, relatief kleine groep is die van de kinderen jonger dan zestien jaar. Die kinderen verdienen een zo optimaal mogelijk bescherming. De tweede groep, zijnde het overgrote deel van de betrokkenen, is die van de jongvolwassenen. Onder hen bevinden zich ook meerderjarigen die zich minderjarig verklaren vanuit de hoop op een soepele regularisatie, en dat veelal met succes. Gelet op die praktijk, juicht de spreker de verduidelijking van het statuut van NBMV toe.

De spreker wijst echter op een aantal tekortkomingen in het wetsvoorstel. Vooreerst is het problematisch dat de terugkeeroptie geen automatisme is voor NBMV die een ouder of voogd hebben in het land van herkomst. Het wetsvoorstel geeft aan de minister, of in voorkomend geval de staatssecretaris, de discretionaire bevoegdheid om het dossier te onderzoeken. Die bevoegdheid lijkt in tegenspraak met de filosofie van artikel 8 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 8 EVRM. Die bepalingen zijn gericht op de bescherming van de gezinscel. Het is prioritair dat het gezin wordt herenigd, en bij identificatie van de ouders of voogd moet er dus sowieso een hereniging zijn, behalve indien de minister ernstige aanwijzingen heeft dat een dergelijke hereniging een groot risico op mensonterende behandeling inhoudt. In die uitzonderingssituatie wordt een procedure van subsidiaire bescherming of van asiel opgestart.

De spreker wijst eveneens op de huidige praktijk, waarbij een persoon na een tijdelijk verblijf het bevel ontvangt om het grondgebied te verlaten, waarna een regularisatie wordt gevraagd op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die praktijk, die een structureel migratiekanaal tot stand dreigt te brengen, is sociaal onrechtvaardig en biedt geen garanties op rechtszekerheid. Hij kondigt de indiening van een amendement aan dat tot doel heeft om in het belang van het kind sneller duidelijkheid te verschaffen. Ofwel komt er meteen een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus, ofwel een onmiddellijke intensieve begeleiding met het oog op een terugkeer. Er moet dus nagedacht worden over een soepelere interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast moet het taboe worden doorbroken op begeleide repatriëring met het oog op wedersamenstelling van het gezin in het land van herkomst. De spreker ziet niet op welke manier die regeling in strijd zou zijn met het EVRM. Integendeel, artikel 8 EVRM beoogt precies de bescherming van het gezinsleven.

Enfin, l'orateur annonce le dépôt d'un amendement tendant à encourager le MENA à maîtriser la langue de son établissement d'enseignement et à pouvoir ainsi exploiter pleinement les possibilités d'éducation qui lui sont offertes.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) rappelle que la proposition de loi vise à conférer un ancrage légal à la circulaire du 15 septembre 2005 relative au séjour des mineurs étrangers non accompagnés, qui est appliquée jusqu'à présent.

Les mineurs définitivement identifiés relèvent du champ d'application de la proposition de loi. En cas de doute sur la minorité, un examen médical a lieu. La décision se fait alors trop attendre dans certains cas. L'identification elle-même relève cependant de la compétence du ministre de la Justice, et ne fait donc pas l'objet de la proposition de loi à l'examen.

L'intervenante souligne que l'intérêt de l'enfant est pris en compte dans le processus décisionnel. Cela ressort notamment du texte des articles 61/14 et 61/17 proposés. La proposition de loi donne en outre la priorité au regroupement familial dans le pays d'origine si les parents sont retrouvés. Lors du renvoi, on tiendra toujours compte de l'intérêt de l'enfant. Le droit international, notamment les articles 9 et 10 de la Convention relative aux droits de l'enfant, met également l'accent sur une série de paramètres qui jouent un rôle lors de la décision, comme la langue et la culture.

Lors de la précédente législature, le Sénat a organisé des auditions sur ce thème. Différents spécialistes ont à l'époque souligné qu'il n'est pas toujours possible de remplir la condition d'un passeport national. D'autre part, l'Office des Étrangers a plaidé pour son maintien. Si cette condition n'est pas remplie, il faudra prouver que toutes les démarches ont été entreprises en vue d'obtenir un passeport. Il appartient au Roi de déterminer les preuves nécessaires.

L'intervenante ne souscrit cependant pas à la thèse selon laquelle il n'existe que deux options, à savoir le statut de réfugié ou de protection subsidiaire, d'une part, et le retour, d'autre part. En effet, tous les enfants ne déposeront pas une demande d'asile. La circulaire du 15 septembre 2005 tenait également compte de plusieurs options. En ce qui concerne les enfants qui deviennent majeurs, il est évident qu'à partir de ce moment, ils seront traités comme n'importe quel majeur dans le cadre de la loi sur les étrangers.

Tot slot kondigt de spreker de indiening aan van een amendement dat tot doel heeft de NBMV aan te moedigen om zich de taal van zijn onderwijsinstelling eigen te maken en zo zijn educatieve kansen optimaal te benutten.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) herinnert aan dat het wetsvoorstel een wettelijke verankering beoogt van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, die tot op heden wordt toegepast.

De definitief geïdentificeerde minderjarigen vallen onder het toepassingsgebied van het wetsvoorstel. Bij twijfel over de minderjarigheid vindt een medisch onderzoek plaats. Daardoor laat een beslissing in sommige gevallen te lang op zich wachten. De identificatie zelf valt echter onder de bevoegdheid van de minister van Justitie, en maakt dus geen deel uit van het voorliggende wetsvoorstel.

De spreekster benadrukt dat het belang van het kind deel uitmaakt van het beslissingsproces. Dat blijkt onder meer uit de tekst van de voorgestelde artikelen 61/14 en 61/17. Het wetsvoorstel laat bovendien de gezinshereniging in het land van herkomst primeren indien de ouders worden teruggevonden. Bij het terugsturen zal steeds rekening worden gehouden met het belang van het kind. Ook het internationaal recht, waaronder de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wijst op een aantal parameters die bij de beslissing een rol spelen, zoals de taal en de cultuur.

Tijdens de vorige legislatuur zijn in de Senaat hoorzittingen georganiseerd over het thema. Toen hebben verscheidene specialisten erop gewezen dat het niet altijd mogelijk is te voldoen aan de voorwaarde van een nationaal paspoort. Anderzijds heeft de Dienst Vreemdelingen zaken gepleit voor het behoud ervan. Indien niet wordt voldaan aan de voorwaarde, zal moeten worden aangetoond alle stappen ondernomen zijn om een paspoort te bekomen. Het bepalen van de noodzakelijke bewijzen wordt overgelaten aan de Koning.

De spreekster is het echter niet eens met de stelling dat er slechts twee opties zijn, namelijk de vluchtelingstatus of subsidiaire bescherming enerzijds, en de terugkeer anderzijds. Niet alle kinderen zullen immers een asielaanvraag indienen. Ook de omzendbrief van 15 september 2005 hield rekening met meerdere opties. Wat betreft de kinderen die meerderjarig worden, is het evident dat zij op dat ogenblik als eender welke meerderjarige zullen worden behandeld in het licht van de Vreemdelingenwet.

M. Theo Francken (N-VA) se réjouit que la proposition de loi réalise des avancées dans plusieurs domaines par rapport à la circulaire. Toutefois, des améliorations sont encore possibles sur certains points. C'est surtout la condition selon laquelle, en cas de retour dans le pays d'origine ou dans le pays où l'enfant est autorisé ou admis à séjourner, il doit exister des garanties d'accueil et de soins adéquats, qui pose un gros problème. De telles garanties existent-elles en Palestine, en Irak, en Afghanistan ou dans les pays d'Afrique? Les termes "accueil et soins adéquats" laissent une trop grande marge d'interprétation en ce qui concerne la question de savoir si l'on exécutera ou non la décision de retour.

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, répond que les tuteurs sont consultés, afin de leur permettre de participer à la recherche d'une solution durable pour les mineurs. Il existe un protocole avec le SPF Affaires étrangères offrant la possibilité d'adresser une demande de renseignements dans le pays d'origine, l'Office des Étrangers ne pouvant vérifier la situation sur place. Ces renseignements, utiles à l'évaluation des possibilités d'accueil, portent sur la question de savoir si les parents vivent réellement dans le pays concerné, s'ils ont un hébergement, quelles sont les conditions de vie, et quels sont leurs revenus.

En ce qui concerne l'âge de l'enfant, un mineur quasi adulte ne requiert pas les mêmes garanties qu'un enfant de cinq ans. L'examen se fait toujours au cas par cas, avec la prise en considération de tous les éléments.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) demande comment l'administration contrôle la connaissance de la langue, spécialement auprès des enfants vivant dans la rue, lesquels, privés d'une scolarité régulière, ne bénéficient pas d'un enseignement favorisant l'apprentissage adéquat d'une des langues nationales.

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, est d'avis que les enfants dans la rue posent, effectivement, un problème sérieux. Ils sont peu nombreux à introduire une demande sur la base de la circulaire 2005. Quant à la connaissance d'une des langues nationales, elle permet de s'investir dans un parcours scolaire et peut être considérée comme une aide au développement de l'enfant. Or, pour l'administration, le fait de progresser importe davantage que la possession d'une connaissance réelle. Il en va de même pour les résultats scolaires: l'évolution compte plus que le résultat. Lorsque des difficultés apparaissent au niveau de l'instruction, l'échange avec le tuteur humanise le rapport grâce aux explications qu'il peut

De heer Theo Francken (N-VA) is verheugd dat het wetsvoorstel op een aantal vlakken een stap vooruit zet ten opzichte van de omzendbrief. Niettemin zijn op een enkele punten nog verbeteringen mogelijk. Voornamelijk de vereiste dat in geval van een terugkeer in het land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf garanties moeten bestaan op adequate opvang en verzorging, stelt een groot probleem. Zijn dergelijke garanties aanwezig in Palestina, Irak, Iran, Afghanistan of de Afrikaanse landen? De term "adequate opvang en verzorging" laat een te grote interpretatieruimte om de beslissing tot terugkeer al dan niet uit te voeren.

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt dat de voorgedragen worden geraadpleegd, opdat ze zouden kunnen participeren aan het uitwerken van een duurzame oplossing voor de minderjarigen. Met de FOD Buitenlandse Zaken werd een protocol gesloten, waardoor aan de instanties van het land van herkomst een verzoek om inlichtingen kan worden gericht, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de toestand ter plaatse niet kan verifiëren. Die inlichtingen, die kunnen worden gebruikt om de opvangmogelijkheden te evalueren, hebben tot doel na te gaan of de ouders echt in het betrokken land wonen, of ze er huisvesting hebben, in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn.

Met betrekking tot de leeftijd van het kind moet het gezegd dat een zo goed als volwassen minderjarige andere waarborgen vereist dan een vijfjarig kind. Elk geval wordt individueel onderzocht, waarbij met alle elementen rekening wordt gehouden.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) vraagt hoe de administratieve diensten de kennis van de taal controleren, in het bijzonder van de kinderen die op straat leven, en die, aangezien ze niet regelmatig naar school gaan, geen lessen krijgen waarin hen één van de landstalen naar behoren wordt aangeleerd.

Ook mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, meent dat de straatkinderen inderdaad een ernstig probleem vormen. Weinigen dienen een aanvraag in op grond van de omzendbrief uit 2005. De kennis van een van de landstalen stelt het kind in staat een schoolloopbaan uit te bouwen, en kan worden beschouwd als een bijdrage tot de ontwikkeling van het kind. Voor de administratie is het feit dat het kind vooruitgang boekt, evenwel belangrijker dan de echte kennis op zich. Hetzelfde geldt voor de schoolresultaten: de evolutie is van groter belang dan het resultaat. Wanneer zich op studievlak problemen voordoen, verloopt de relatie met de minderjarige vlotter door het contact met de voogd, die een en ander kan

fournir. Dès lors qu'elles sont cohérentes, le mineur ne sera pas sanctionné.

M. Theo Francken (N-VA) souhaite savoir quel est le niveau requis des parents du mineur justifiant le regroupement familial dans le cadre de l'évaluation des possibilités d'accueil. Le membre rappelle combien il est essentiel de procéder à l'éloignement de l'enfant, lorsque les parents ont été détectés à l'étranger. Quels sont les critères fondant la décision de ne pas expulser un enfant, voire de réaliser le regroupement familial en Belgique?

M. Bart Somers (Open Vld) rappelle que dans le cadre du statut de protection, il importe de trouver une réponse au problème qui se présente lorsque les parents, ou des membres de la famille d'un mineur présent sur le territoire, ont pu être trouvés à l'étranger, dans le pays d'origine ou un pays tiers. Quelles sont les situations aboutissant au regroupement familial à l'étranger, et quels sont les éléments en fonction desquels l'éloignement du mineur est refusé? Le membre évoque le manque d'opportunités, l'absence d'encadrement et l'insuffisance de l'accueil ou des soins. La mise en balance des différents facteurs est assurément un exercice difficile, mais lorsque les parents souhaitent réaliser le regroupement familial, l'administration fédérale répond-elle systématiquement de manière favorable? Ou bien le niveau de revenus trop faible et les circonstances de vie inacceptables dans un pays sont-ils susceptibles de motiver un refus? Existe-t-il des pays vers lesquels les mineurs ne sont jamais éloignés, en raison d'une situation humanitaire ou économique jugée négative selon une perspective belge?

Mme Karin Temmerman (sp.a) évoque l'incident d'enfants roumains ayant trouvé un accueil auprès d'une famille en Belgique et qualifie d'inimaginable le fait que les autorités belges aient acquiescé à l'éloignement des enfants, uniquement parce que la mère, demeurée en Roumanie, avait demandé le regroupement familial. La réponse à la question de l'intervenant précédent est probablement négative, en ce sens que l'administration fédérale ne tient pas compte de la situation à l'étranger, vu que la mère ne disposait pas de ressources suffisantes. Sans doute aucun membre ne plaide-t-il pour l'éloignement d'enfants dans pareilles circonstances et le législateur devrait tout mettre en œuvre afin d'autoriser le séjour en Belgique de mineurs dans des cas semblables.

M. Theo Francken (N-VA) reconnaît que l'incident en question revêt un caractère bien particulier. C'est la raison pour laquelle il va déposer un amendement offrant une protection immédiate aux mineurs dont la situation

toelichten. Wanneer die toelichting coherent is, wordt de minderjarige niet gestraft.

De heer Theo Francken (N-VA) informeert naar het niveau dat de ouders van de minderjarige kandidaat-gezinshereniger moeten hebben in het kader van de evaluatie van de opvangmogelijkheden. Het lid herinnert eraan hoe belangrijk het is het kind te verwijderen wanneer de ouders in het buitenland konden worden opgespoord. Op grond van welke criteria wordt beslist een kind niet uit te wijzen — of zelfs het in België met zijn familie te herenigen?

De heer Bart Somers (Open Vld) wijst erop dat het in het kader van het beschermingsstatuut belangrijk is een oplossing uit te werken voor het probleem dat zich voordoet wanneer de ouders, of zelfs familieleden van de hier verblijvende minderjarige, in het buitenland — in het land van herkomst of in een derdeland - konden worden opgespoord. Welke situaties leiden tot een gezinshereniging in het buitenland, en op grond van welke elementen wordt de verwijdering van een minderjarige geweigerd? Het lid verwijst naar het gebrek aan kansen, de ontbrekende begeleiding en de ontoereikende opvang of zorg. Het onderling in balans brengen van de diverse factoren is ongetwijfeld een moeilijke oefening. Wanneer de ouders echter een gezinshereniging wensen, gaat de federale overheid daar dan systematisch in mee? Of kunnen een te laag inkomensniveau en onaanvaardbare levensomstandigheden in een land als redenen worden aangevoerd om een weigering te onderbouwen? Zijn er landen waarnaar minderjarigen nooit worden verwijderd, op grond van een humanitaire of economische toestand die uit een Belgisch oogpunt negatief wordt beoordeeld?

Mevrouw Karin Temmerman (sp.a) verwijst naar het incident met Roemeense kinderen die door een Belgisch gezin werden opgevangen. Zij vindt het onvoorstelbaar dat de Belgische autoriteiten de kinderen hebben verwijderd, louter omdat de moeder, die in Roemenië was gebleven, om gezinshereniging had verzocht. De vraag van de vorige spreker moet waarschijnlijk negatief worden beantwoord, in die zin dat de federale administratie geen rekening houdt met de toestand in het buitenland; in dit geval beschikte de moeder immers over onvoldoende middelen. Het lijkt geen twijfel dat geen enkel lid de verwijdering van kinderen in dergelijke omstandigheden zal bepleiten. De wetgever zou er dus alles aan moeten doen om minderjarigen in soortgelijke gevallen toe te staan in België te verblijven.

De heer Theo Francken (N-VA) geeft toe dat het betrokken incident een speciaal geval was. Daarom kondigt hij aan dat hij een amendement zal indienen om minderjarigen in een soortgelijke situatie

est comparable. En revanche, le niveau insuffisant des revenus ne peut motiver le refus d'éloignement, sans quoi la grande majorité des Africains pourraient envoyer leurs enfants en Belgique, en vue de bénéficier du regroupement par la suite. La représentante de l'Office des Étrangers peut-elle préciser quel est le montant déterminant des revenus?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) juge poignant le cas des enfants roumains. Elle souligne qu'elle a d'ailleurs tenté d'agir, tant la situation était horrible, essentiellement parce qu'il s'agissait d'abus et qu'en outre, la possibilité d'une récidive par le père n'était pas exclue. Même dans ce cas-là, compte tenu du fait que les enfants sont européens, le choix des autorités fut de respecter la reconstitution de la cellule familiale. Or, les enfants européens méritent également une protection, quoique, tel n'est pas l'objet de la discussion en cours. La Convention relative aux droits de l'enfant ne s'exprime pas au sujet du niveau de vie: dans le cas contraire, l'éloignement ne serait jamais possible, vu que le bien-être économique des pays africains est nettement inférieur à celui de la Belgique. Ce qui importe, c'est la sécurité de l'enfant par rapport à un conflit, à la violence ou aux abus au sein de sa famille. Le niveau des revenus n'entre pas en ligne de compte dans le cadre du regroupement familial des enfants, tel qu'il est conçu dans sa proposition de loi. Il ne serait, en effet, pas acceptable de moduler le regroupement familial d'enfants en fonction des ressources financières. En Belgique non plus, les parents faiblement rémunérés ne sont pas privés de leurs enfants.

M. Bart Somers (Open Vld) tient à reformuler sa question: quelle réponse doit-on prévoir par rapport à une situation dans laquelle les enfants sont exposés à des risques d'abus de la part de leurs parents ou de leur milieu immédiat? La question de savoir si l'éloignement s'applique, ne se pose même pas, tant le principe paraît évident.

Par contre, il est indispensable de comprendre le sens des termes "garanties d'accueil et de soins adéquats". Peut-on envisager l'éloignement d'enfants dont les parents jouissent de moyens matériels et financiers limités, occupent un logement modeste et sont incapables d'offrir un niveau de confort minimum qui semble normal en Belgique, dès lors que les parents, connaissant la disette en Afrique ou en Amérique du Sud, souhaitent réaliser le regroupement? Quelle est l'application de la circulaire? Si ses dispositions sont coulées dans un texte de loi, il importe d'en saisir la portée, vu que l'application de la loi ne devrait pas être différente.

onmiddellijke bescherming te bieden. Daar staat tegenover dat "onvoldoende inkomsten" geen argument mag zijn om de weigering van verwijdering te onderbouwen, zo niet kunnen de meeste Afrikanen hun kinderen naar België sturen om nadien in aanmerking te komen voor gezinshereniging. Kan de vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken de vereiste inkomensgrens preciseren?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) vindt het geval van de Roemeense kinderen aangrijpend. Zij attendeert erop dat ze trouwens heeft geprobeerd te handelen omdat de situatie zo erg is, vooral omdat het om misbruik ging en een mogelijkheid van recidive door de vader bovendien niet uitgesloten was. Zelfs in dat geval heeft de overheid, gelet op het feit dat de kinderen Europeanen zijn, de wedersamenstelling van het gezin in acht genomen. Europese kinderen verdienen echter ook een bescherming, maar daar draait deze discussie niet rond. Het Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt niets over de levensstandaard; in het tegenovergestelde geval zou verwijdering nooit mogelijk zijn aangezien het economisch welzijn van de Afrikaanse landen aanzienlijk lager ligt dan dat van België. De veiligheid van het kind ten aanzien van een conflict, van geweld of van misbruik binnen zijn familie, dat is belangrijk. Het inkomensniveau komt niet in aanmerking in het kader van de gezinshereniging van de kinderen, zoals die in haar wetsvoorstel is opgevat. Het zou immers onaanvaardbaar zijn, mocht men de gezinshereniging van kinderen doen afhangen van de financiële middelen. In België worden ouders met een laag inkomen evenmin hun kinderen ontcijnd.

De heer Bart Somers (Open Vld) wenst zijn vraag anders te formuleren: hoe moet men reageren op een situatie waarin de kinderen blootgesteld zijn aan risico's van misbruik vanwege hun ouders of hun naaste verwanten? Het principe lijkt zo voor de hand te liggen dat de vraag of verwijdering van toepassing is, zelfs niet rijst.

Het is daarentegen onontbeerlijk te weten wat de woorden "garanties op adequate opvang en verzorging" betekenen. Kan worden overwogen dat kinderen worden verwijderd wier ouders over beperkte materiële en financiële middelen beschikken, een bescheiden woning betrekken en niet in staat zijn een comfortniveau te bieden dat in België normaal lijkt, terwijl de ouders in Afrika of in Zuid-Amerika honger lijden en daarom de gezinshereniging wensen te verwezenlijken? Hoe wordt de circulaire toegepast? Als de bepalingen van die circulaire in een wettekst worden verankerd, is het van belang de draagwijdte ervan te begrijpen omdat de toepassing van de wet niet verschillend zou mogen zijn.

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, précise que les interlocuteurs du SPF Affaires étrangères sont invités à évaluer les éléments par rapport aux paramètres locaux, mais l'administration fédérale prend également en considération les déclarations du mineur. Elle accorde beaucoup d'importance aux dangers de la maltraitance et de traite des êtres humains. En présence de suspicion, le retour de l'enfant ne sera pas décidé. Les conditions économiques ne constituent en tout cas pas le premier critère, mais il arrive que le séjour de l'enfant, dont les parents vivent dans l'indigence totale, sera prolongé. Dans ce cas, l'administration adopte cette décision de concert avec le tuteur. De nombreux facteurs entrent en jeu, comme l'âge de l'enfant, si bien qu'il est difficile de fournir une réponse univoque. L'intérêt de l'enfant guide l'action de l'Office des Étrangers.

M. Theo Francken (N-VA) constate que l'administration prend effectivement en considération la situation économique de la famille de l'enfant. Pour son groupe, cela pose problème, d'autant plus que la pratique dans certains pays consiste à envoyer les enfants mineurs en Europe, qui demandent le séjour dans l'espoir de l'obtenir, afin de se faire rejoindre, ultérieurement, par leurs parents et toute la famille, augmentant ainsi l'afflux d'étrangers en Belgique.

Existe-t-il des pays vers lesquels les enfants ne sont pas renvoyés, par exemple l'Iraq, l'Algérie ou l'Afghanistan?

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, explicite que les mineurs qui obtiennent un permis de séjour ("carte A" ou "B") ne peuvent pas réaliser le regroupement familial, contrairement aux enfants reconnus comme réfugiés. Il n'est pas exclu, toutefois, que, plus tard dans leur vie, les mineurs, s'ils ont été naturalisés Belges, ne puissent exercer leur droit au regroupement familial. De toute évidence, le regroupement familial automatique et immédiat n'est pas possible.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) demande s'il existe des données relatives au regroupement familial. D'après les cas qu'elle connaît, la rupture avec la famille est totale. Relativement au problème des tuteurs, le service des Tutelles du SPF Justice étant incapable de procéder aux désignations rapidement, l'article qui tend à augmenter les responsabilités, ne fera qu'accentuer leur pénurie.

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, preciseert dat de gesprekspartners van de FOD Buitenlandse Zaken worden verzocht de elementen te beoordelen in het licht van de lokale parameters. De federale diensten houden echter ook rekening met de verklaringen van de minderjarige. Ze hechten veel belang aan de gevaren van mishandeling en mensenhandel. In geval van argwaan wordt niet beslist het kind terug te sturen. De economische omstandigheden zijn in geen geval het eerste criterium. Het valt wel voor dat het verblijf van het kind wordt verlengd als zijn ouders in totale armoede leven. In dat geval neemt de overheidsdienst die beslissing in overleg met de voogd. Tal van factoren spelen daarbij een rol, zoals de leeftijd van het kind, en daarom is het onmogelijk een eenduidig antwoord te geven. Het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bepaald door het belang van het kind.

De heer Theo Francken (N-VA) constateert dat de overheidsdiensten inderdaad rekening houden met de economische situatie van het gezin van het kind. Dat doet voor zijn fractie een probleem rijzen, te meer omdat het in sommige landen gangbaar is de minderjarige kinderen naar Europa te sturen, waar zij dan een verblijfsaanvraag indienen, in de hoop dat ze die zullen verkrijgen, zodat naderhand hun ouders en hun hele gezin zich bij hen kunnen voegen. Op die manier neemt de instroom van vreemdelingen in België toe.

Bestaan er landen waarnaar kinderen niet worden teruggestuurd, bijvoorbeeld Irak, Algerije of Afghanistan?

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft aan dat de minderjarigen die een verblijfsvergunning krijgen ("A-kaart" of "B-kaart") geen gezinshereniging tot stand mogen brengen, in tegenstelling tot de kinderen die als vluchteling worden erkend. Het is echter niet uitgesloten dat minderjarigen die later tot Belg worden genaturaliseerd hun recht op gezinshereniging kunnen uitoefenen. Automatische en onmiddellijke gezinshereniging is overduidelijk onmogelijk.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) vraagt of over de gezinshereniging gegevens beschikbaar zijn. Volgens de haar bekende gevallen is de breuk met de familie totaal. Wat het probleem van de voogden betreft, zal het artikel dat tot doel heeft de verantwoordelijkheden te vergroten, het tekort aan voogden alleen maar vergroten aangezien de Dienst Voogdij van de FOD Justitie niet in staat is snel mensen aan te wijzen.

Dans un autre ordre d'idées, la proposition de loi à l'examen comptabilise les trois ans de séjour à partir de la première autorisation de séjour et non du séjour effectif. Que motive ce choix et quel est l'impact sur le plan de la durée du séjour? Par ailleurs, le texte reste muet sur le nombre de prolongations du permis de séjour provisoire, ce qui est regrettable, attendu que certains enfants arrivent très jeune — à l'âge de dix, onze ou douze ans — en Belgique. Or, le renouvellement de permis provisoires cause des problèmes sur le terrain.

M. Theo Francken (N-VA) réitère sa question: existe-t-il des pays vers lesquels les enfants ne sont pas renvoyés? Si oui, pourquoi les enfants ne sont pas renvoyés vers ces pays? Que se passe-t-il si les parents refusent le regroupement? Parfois, les parents ont déboursé un montant important auprès de trafiquants, pour que l'enfant parvienne en Europe, s'ils ne l'ont pas vendu.

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, expose que le séjour commence à partir de l'obtention de l'autorisation de séjour par la délivrance de la carte "A", c'est-à-dire à partir de la décision que la solution durable est en Belgique, car la période qui précède s'assimile à l'examen de la demande. Chaque demande est étudiée au cas par cas et il est tenu compte de tous les délais, même en l'absence de signalements pendant plusieurs années. Ainsi, lorsqu'un enfant est signalé à l'âge de douze ans et que l'administration peut présumer une présence sur le sol belge depuis plusieurs années de cet enfant, l'Office des Étrangers ne va pas décider de le renvoyer, même si ses parents ont été trouvés.

En ce qui concerne la question relative aux pays vis-à-vis desquels l'éloignement de mineurs ne s'applique pas, il n'existe pas de liste. Parfois, il n'est pas possible de renvoyer les enfants vers certains pays, et les fonctionnaires l'apprennent par une note interne. Ces notes n'influencent pas la décision, mais uniquement les prolongations. Par exemple, si les parents d'un enfant ont été retrouvés en Afghanistan par le consul belge sur place, mais qu'une instruction générale a été donnée qu'il n'y a pas de rapatriements vers ce pays, l'ordre de reconduire délivré au tuteur doit être prolongé.

Quant au refus des parents de recueillir leur enfant, cela n'empêche pas forcément l'éloignement. Le regroupement peut avoir lieu, même en dehors de la volonté des parents.

Ook gaat volgens het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel de termijn van drie jaar in vanaf de eerste verblijfsvergunning en niet vanaf het daadwerkelijke verblijf. Wat motiveert die keuze en welke weerslag heeft dat op de duur van het verblijf? Voorts wordt in de tekst niets gepreciseerd over het aantal verlengingen van de voorlopige verblijfsvergunning. Dat is betreurenswaardig omdat sommige kinderen op zeer jonge leeftijd (10, 11 of 12 jaar) in België aankomen. In het veld doet de hernieuwing van de voorlopige vergunningen echter problemen rijzen.

De heer Theo Francken (N-VA) herhaalt zijn vraag: zijn er landen waarnaar kinderen niet worden teruggestuurd? Zo ja, waarom is dat dan zo? Wat gebeurt er als de ouders weigeren het kind opnieuw op te nemen? Soms hebben ouders mensenhandelaars veel geld betaald om het kind naar Europa te brengen, als ze het al niet hebben verkocht.

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft aan dat het verblijf aanvangt bij ontvangst van de verblijfsvergunning ("A-kaart"), met andere woorden wanneer beslist wordt dat de duurzame oplossing in een verblijf in België besloten ligt, aangezien de voorafgaande periode wordt gelijkgesteld met het onderzoek van de aanvraag. Elke aanvraag wordt afzonderlijk onderzocht, waarbij met alle termijnen rekening wordt gehouden, ook als in jaren geen aangifte is gedaan. Met andere woorden, als een twaalfjarig kind wordt aangegeven en de Dienst vermoedt dat het kind al jaren op Belgisch grondgebied aanwezig is, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet beslissen het kind terug te sturen, ook niet als zijn ouders werden gevonden.

Mevrouw Raymaekers geeft aan dat er geen lijst bestaat van landen waarvoor de regeling in verband met de verwijdering van minderjarigen niet van toepassing is. Soms is het niet mogelijk kinderen naar bepaalde landen terug te sturen; de ambtenaren vernemen dat dan via een interne nota. Die nota's hebben geen invloed op de beslissing, maar alleen op een eventuele verlenging. Als bijvoorbeeld de ouders van een kind in Afghanistan worden gevonden door de Belgische consul aldaar, maar een algemene instructie is uitgevaardigd dat naar dat land geen repatriëringen worden uitgevoerd, moet het aan de voogd afgegeven bevel tot terugbrenging worden verlengd.

Ingeval de ouders weigeren hun kind opnieuw in hun gezin op te nemen, betekent dat niet noodzakelijk dat de verwijdering niet kan doorgaan. De hereniging kan ook plaatsvinden als de ouders daar niet mee akkoord gaan.

M. Theo Francken (N-VA) souhaite savoir combien de mineurs étrangers ont été éloignés en 2010. S'agit-il de quelques dizaines de personnes?

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, explique qu'en 2009-2010, l'on dénombre 2 500 signalements de personnes qui se déclarent mineurs, à la suite d'interceptions policières ou de demandes d'asile introduites auprès de l'Office des Étrangers. Il existe des doutes sur l'âge à l'égard de certaines personnes, et il est vrai que le service des Tutelles est confronté à un arriéré dans le travail d'identification, puisque 250 dossiers sont en cours d'examen.

Par rapport au nombre global, une tutelle est mise en place dans la moitié des situations, c'est-à-dire 1 200 à 1 300 mineurs non accompagnés, dont les deux tiers environ demandent l'asile en Belgique; le regroupement familial est accordé à un tiers d'entre eux, voire à 40 %. Un tiers de ces mineurs non accompagnés ne demandent pas l'asile. L'examen des demandes de ceux qui ne peuvent obtenir le regroupement familial dure assez longtemps, car des auditions doivent être organisées, et les ambassades mènent des enquêtes. En attendant d'avoir un dossier plus instruit, le doute profite au demandeur et celui-ci reçoit des documents à titre provisoire. Par exemple, si l'Office des Étrangers reçoit une déclaration affirmant que les parents du mineur sont décédés, il délivrera un document de séjour, en même temps qu'il recherchera une confirmation des faits, par le biais du tuteur et à l'aide d'actes de décès. Le nombre de personnes qui à l'âge de 18 ans possèdent des cartes définitives (les cartes "B") s'élève à moins de cent.

M. Theo Francken (N-VA) demande dans combien de cas, les décisions de renvoi de mineurs non accompagnés ont réellement été exécutées en 2010?

Mme Renée Raymaekers, représentante de l'Office des Étrangers, clarifie qu'outre la décision de l'administration, la mise en place du retour a lieu sur une base volontaire et requiert de nombreuses autorisations. Le nombre de renvois effectifs se chiffre à quelques dizaines et en 2010 ce nombre a même diminué.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) relève de l'analyse fournie que seule une centaine de personnes obtiennent un permis de séjour. Le problème du retour n'en demeure pas moins réel pour autant. Il convient de reconnaître que le retour est également une question difficile vis-à-vis des adultes.

De heer Theo Francken (N-VA) vraagt hoeveel minderjarige vreemdelingen in 2010 zijn teruggestuurd. Gaat het om enkele tientallen?

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, legt uit dat voor 2009-2010 2 500 personen die naar eigen zeggen minderjarig waren, als dusdanig werden aangegeven in het raam van interventies door de politie of asielaanvragen die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden ingediend. Bij sommige personen rijst inderdaad twijfel over hun leeftijd, waardoor de Dienst Voogdij met een achterstand bij de identificaties kampt, getuige de 250 dossiers die nog in behandeling zijn.

In ongeveer één geval op twee wordt een voogd aangewezen. Dat komt neer op 1 200 tot 1 300 niet-begeleide minderjarigen, van wie twee op de drie asiel aanvragen in België; gezinshereniging wordt toegestaan in één op de drie gevallen, wat kan oplopen tot 40 %. Een derde van die niet-begeleide minderjarigen vraagt geen asiel aan. Het onderzoek van de aanvragen van de personen voor wie gezinshereniging niet mogelijk is, neemt vrij veel tijd in beslag: er moeten mensen worden verhoord, ambassades moeten onderzoek uitvoeren... Zolang het dossier niet volledig onderbouwd is, krijgt de aanvrager het voordeel van de twijfel en ontvangt hij voorlopige documenten. Als de Dienst Vreemdelingenzaken bijvoorbeeld een verklaring ontvangt dat de ouders van de minderjarige overleden zijn, zal de Dienst een verblijfsdocument afgeven, maar tegelijk op zoek gaan naar een bevestiging van de feiten, bijvoorbeeld via de voogd of aan de hand van de overlijdensakte. Nog een honderd personen is op de leeftijd van 18 jaar in het bezit van een definitieve kaart ("B-kaart").

De heer Theo Francken (N-VA) vraagt in hoeveel gevallen de beslissing tot verwijdering van een niet-begeleide minderjarige daadwerkelijk is uitgevoerd in 2010.

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, preciseert dat niet alleen de beslissing van de betrokken dienst vereist is, maar dat de organisatie van de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en talrijke machtigingen vereist. Het aantal reële verwijderingen wordt geschat op enkele tientallen, en in 2010 is dat aantal zelfs afgenomen.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) leidt uit de verstrekte informatie af dat slechts een honderdtal mensen een verblijfsvergunning ontvangt. Het terugkeervraagstuk is er niet minder reëel om — men moet erkennen dat een terugkeer ook een heikele aangelegenheid is bij volwassenen.

Cela étant, la nécessité de légiférer est manifeste: il faut ancrer le statut, même si le nombre de personnes visées est extrêmement réduit.

M. Theo Francken (N-VA) rappelle que si 2 000 personnes introduisent une demande de séjour, une centaine obtient, annuellement, un permis de travail, soit la carte “B”. La grande majorité de ces personnes devient des majeurs au bout de quelques années et se rabat sur l’article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers pour demander une régularisation pour motifs humanitaires. En 2010, 24 000 personnes en séjour illégal ont obtenu, du jour au lendemain, un permis de séjour permanent. Combien de mineurs obtiennent un permis de séjour permanent en vertu de l’article 9bis de la loi précitée?

M. Bart Somers (Open Vld) exprime son inquiétude au sujet de la politique de retour. Considérant que 2 500 mineurs sont interceptés annuellement ou se présentent à l’administration, et compte tenu du doute par rapport à l’âge dans 10 % des cas, il s’ensuit que 2 250 personnes demandent l’asile. Or, 1 200 personnes sont déboutées, et dans trente à quarante pour cent, l’Office des Étrangers décide que le renvoi s’impose. La représentante peut-elle étayer sa démonstration en cascade?

Mme Renée Raymaekers, représentante de l’Office des Étrangers, détaille — ces chiffres sont néanmoins approximatifs — que la Belgique rassemble 2 500 signalements par an. Deux tiers des personnes sont interceptées par la police, un tiers se présente à l’Office des Étrangers. Des doutes sont émis, la plupart du temps, sur ceux qui se présentent à l’Office des Étrangers. Peu de doutes sont émis sur ceux qui sont interceptées par la police. Parmi ces derniers, nombreux sont les jeunes qui disparaissent, parce qu’ils ne sont pas intéressés par une demande. Ceux qui demandent l’asile sont intéressés par l’asile, ceux qui sont interceptés par la police ne demandent rien. Ils ont un autre projet, comme celui de partir pour un autre pays, comme l’Angleterre. Un nombre important de jeunes est signalé à la côte belge, mais ne formule aucune demande, étant donné que leur projet consiste à passer en Angleterre.

Quant aux 250 personnes à l’égard desquelles il existe un doute, il s’agit, non pas du nombre de doutes à proprement parler, mais du nombre de personnes actuellement en attente au service des Tutelles responsable de l’identification, des examens et des décisions. Il y a, actuellement, un reliquat de 250 situations pour lesquelles un doute subsiste, ce qui ne dit rien sur le pourcentage.

De wetgever moet zeker ingrijpen: het statuut moet worden verankerd, al gaat het in wezen om een uiterst kleine groep mensen.

De heer Theo Francken (N-VA) wijst erop dat als 2 000 mensen een verblijfsaanvraag indienen, elk jaar er een honderdtal een arbeidsvergunning of “B-kaart” ontvangt. De overgrote meerderheid van hen worden enkele jaren later meerderjarig en trachten op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 een regularisatie om humanitaire redenen te verkrijgen. In 2010 hebben 24 000 mensen die illegaal in ons land verbleven, van de ene dag op de andere een definitieve verblijfsvergunning gekregen. Hoeveel minderjarigen krijgen een vaste verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis van de voornoemde wet?

Het terugkeerbeleid verontrust *de heer Bart Somers (Open Vld)*. Op jaarbasis worden 2 500 minderjarigen onderschept door de politie of melden zij zich bij de administratie aan. Rekening houdend met het feit dat in 10 % van de gevallen twijfel bestaat omtrent hun leeftijd, kan men stellen dat jaarlijks 2 250 mensen asiel aanvragen. 1 200 van die aanvragen worden verworpen en in 30 à 40 % van die gevallen beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot terugwijzing. Kan de vertegenwoordigster van de Dienst dat cascadesysteem nader toelichten?

Mevrouw Renée Raymaekers, vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft meer informatie bij de — slechts benaderende — cijfers waaruit blijkt dat jaarlijks in België 2 500 gevallen zouden worden aangegeven. Twee derde van de betrokkenen worden door de politie onderschept, terwijl een derde zich zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft. Veelal bestaan er over laatstgenoemde categorie twijfels. Weinig twijfel bestaat er daarentegen over hen die door de politie worden onderschept — onder hen heel wat jongeren die daarna weer verdwijnen omdat ze niet geïnteresseerd zijn in een asielaanvraag. Zij die wel asiel aanvragen, hebben er ook echt interesse voor; zij die door de politie worden onderschept, vragen niets aan. Zij hebben andere plannen, bijvoorbeeld doorreizen naar een ander land, zoals Engeland. Heel wat jongeren worden aan de Belgische kust gesignaleerd, maar zij dienen evenmin een aanvraag in omdat zij eigenlijk Engeland willen bereiken.

In verband met de 250 mensen ten aanzien van wie twijfel bestaat omtrent hun leeftijd, wijst de spreekster erop dat het niet écht om twijfelgevallen gaat, maar veeleer om mensen die wachten op de uitslag van de onderzoeken van de dienst Voogdij, die belast is met de identificatie, de onderzoeken en de beslissingen terzake. Momenteel bestaat nog twijfel over 250 gevallen, wat evenwel niets zegt over het percentage.

La moitié des 2 500 personnes, c'est-à-dire 1 250 personnes, a reçu un tuteur du service des Tutelles. Cela signifie que 1 250 personnes ont disparu, ont été identifiées comme majeurs, ou autre. Parmi la moitié ayant reçu un tuteur, deux tiers sont des demandeurs d'asile et un tiers des jeunes font la demande de la circulaire 2005 et sont donc concernés par la proposition de loi à l'examen. La famille est retrouvée dans trente à quarante pour cent des cas relevant de ce tiers et une demande de regroupement familial est faite.

Une centaine de cartes "B" sont délivrées avant que le jeune n'atteigne l'âge de dix-huit ans, mais un nombre considérable de cartes "A" sont également délivrées, ce qui se comprend comme une régularisation temporaire. En ce qui concerne les mineurs non accompagnés qui obtiennent une carte "A" avant l'âge de dix-huit ans, la validité de ce titre ne s'arrête pas à la majorité, si bien qu'ils ne sont pas obligés de faire une demande sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers.

La représentante de l'Office des Étrangers ajoute que les jeunes devenus majeurs doivent répondre à des conditions. Son bureau examine les conditions qui se réfèrent à la loi précitée et qui doivent être remplies lors de la demande de prolongation de la carte "A". Il y a une continuité, sans que les personnes n'invoquent l'article 9bis.

Il convient de noter que cet article n'est pas la seule disposition pertinente. Certains font des études et peuvent aspirer au statut d'étudiant, d'autres souhaitent se marier et font appel au regroupement familial par après.

M. Bart Somers (Open Vld) reformule les informations données; huit cents à mille jeunes demandent annuellement l'asile auprès de l'Office des Étrangers. Certains d'entre eux sont, en réalité, majeurs. Un petit nombre est mineur. Un nombre considérable obtient le droit d'asile, car ils y ont droit, et parmi les quelques centaines de personnes qui subsistent, un tiers à quarante pour cent sont désignées par l'Office des Étrangers pour être renvoyées. Le statut de protection concerne deux à trois cents personnes, sur une base annuelle. Une société humaine devrait parfaitement pouvoir accueillir et intégrer ces personnes. Il s'agit de mineurs ne bénéficiant pas de l'asile et que les autorités ne souhaitent pas renvoyer.

De helft van voormelde 2 500 mensen, dat wil zeggen 1 250 mensen, heeft via de dienst Voogdij een voogd toegewezen gekregen. Daaruit volgt dat 1 250 mensen verdwenen zijn, meerderjarig werden bevonden of nog om andere redenen niet in aanmerking kwamen. Van de helft die een voogd toegewezen kreeg, zijn twee derde asielaanvragers en een derde jongeren die de toepassing vragen van de circulaire uit 2005, wat impliceert dat zij onder de toepassingsfeer van het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel vallen. In 30 à 40 % van de gevallen van voormeld derde wordt de familie teruggevonden en wordt een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Er wordt een honderdtal "B-kaarten" afgegeven vóór de betrokken jongeren de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt, maar daarnaast worden ook heel wat "A-kaarten" afgegeven, wat neerkomt op een tijdelijke regularisatie. Voor de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die vóór hun achttiende een "A-kaart" ontvangen, verliest die kaart zijn geldigheid niet wanneer zij de meerderjarigheid bereiken. Bijgevolg zijn zij niet verplicht een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De vertegenwoordigster van de Dienst Vreemdelingen zaken voegt daaraan toe dat de meerderjarig geworden jongeren aan een aantal voorwaarden moeten voldoen. De Dienst onderzoekt de voorwaarden die uit voormelde wet voortvloeien en die moeten worden vervuld, wil men op een verlenging van de "A-kaart" aanspraak maken. Er is een vorm van continuïteit, zonder dat de betrokkenen artikel 9bis invoeren.

Er zij op gewezen dat voormeld artikel niet het enige relevante is in deze aangelegenheid. Sommige minderjarige vreemdelingen volgen hoger onderwijs en streven de status van student na; anderen willen dan weer huwen en vragen daarna een gezinshereniging aan.

De heer Bart Somers (Open Vld) formuleert die informatie in andere bewoordingen: jaarlijks vragen 800 tot 1 000 jongeren asiel aan bij de Dienst Vreemdelingen zaken. Sommigen zijn eigenlijk al meerderjarig. Een klein aantal is minderjarig. Een groot aantal van hen verkrijgt asiel, want zij hebben er recht op. Van de enkelen honderden die overblijven, moeten een derde tot 40 % op beslissing van de Dienst Vreemdelingen zaken het land verlaten. De beschermingsstatus heeft jaarlijks betrekking op 200 à 300 mensen. Een humane samenleving moet perfect in staat zijn hen op te vangen en te integreren. Het gaat om minderjarigen die geen recht hebben op asiel, maar die de overheid niet wil terugsturen.

Il est regrettable que les deux tiers, interceptés par la police, disparaissent dans la nature. D'un point de vue humain, il est dégradant qu'ils ne puissent pas être accompagnés vers leurs pays d'origine.

Il est particulièrement navrant de constater comment des raisonnements sont développés, qui conduisent à la conclusion, d'une part, de ne pas renvoyer certains jeunes, car cela ne paraît pas souhaitable, et, d'autre part, que le renvoi de certains semble souhaitable, sans que cela ne soit possible. Dans les deux hypothèses, l'éloignement n'a pas lieu.

Autrement dit, toute une organisation administrative est mise en place en fonction d'une certaine logique et de principes, pour aboutir à la même réalité, indépendamment de la décision de l'administration, à savoir: le jeune reste en Belgique, qu'il y soit autorisé ou non, qu'il se présente à l'Office des Etrangers ou non, qu'il obtienne le droit d'asile, ou non, qu'une décision de renvoi soit prise à son égard, ou non.

Cela étant, la Belgique doit montrer qu'elle a un cœur généreux et les valeurs libérales s'opposent au renvoi d'un mineur dans son pays d'origine si c'est pour y retrouver une situation inhumaine, sans aucune perspective d'avenir. Il n'empêche que la clarté s'impose dans cette matière, car la politique de renvoi est ambiguë et improductive.

En conclusion, la politique de l'asile n'est, en partie, qu'une théorie éloignée de la réalité, bâtie sur du sable. Tout cela s'apparente, malheureusement, à un monde assez kafkaïen. Le membre formule le vœu que les propositions déposées encourageront l'amorce d'une nouvelle gestion du problème.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) se dit choquée par les jeunes qui sont à la rue. Disposent-ils d'une possibilité pour entrer dans la procédure? Peuvent-ils invoquer une adresse de référence, par exemple celle d'un tuteur?

Quant au critère de l'âge, si l'examen osseux est négatif, le droit conclut à une tentative de fraude. Or, ces tests osseux sont controversés et ne permettent pas d'inférer un comportement fautif.

En ce qui concerne le délai, la position de l'Office des Etrangers ne se justifie pas à la lecture de la loi. Ne peut-on, dès lors, insérer dans la loi une disposition qui contienne explicitement une règle conforme à la pratique des autorités?

Het is jammer dat de overige twee derden (zij die door de politie werden onderschept) gewoon verdwijnen. Uit humaan oogpunt is het onaanvaardbaar dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen worden begeleid.

Het is bijzonder schrijnend te moeten vaststellen hoe redeneringen worden gevolgd die tot de conclusie leiden dat, enerzijds, sommige jongeren niet worden teruggestuurd omdat zulks niet wenselijk lijkt, en anderzijds, de terugwijzig van andere jongeren wenselijk lijkt maar dan weer onmogelijk is. In geen van die twee gevallen heeft de terugwijziging plaats.

Er wordt met andere woorden een hele administratieve organisatie ingesteld volgens een bepaalde logica en principes, om los van de bestuurlijke beslissing tot dezelfde feitelijkheid te komen, namelijk: de jongere blijft in België, ongeacht of hij daartoe al dan niet toestemming heeft verkregen, of hij zich al dan niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gemeld, of hij al dan niet asielrecht heeft verkregen, dan wel of in zijn zaak al dan niet een beslissing tot terugkeer is genomen.

Los daarvan moet België laten zien dat het groothartig is. Mensen die het liberale gedachtegoed huldigen, kanten zich tegen een terugzending van een minderjarige naar zijn land van herkomst als dat is om opnieuw terecht te komen in een onmenselijke situatie, zonder enig toekomstperspectief. Dat neemt niet weg dat er in deze aangelegenheid duidelijkheid nodig is, want het terugkeerbeleid is dubbelzinnig en onproductief.

Tot besluit geeft de spreker aan dat het asielbeleid voor een deel maar een theorie is, die ver af staat van de werkelijkheid en op los zand is gebouwd. De hele situatie heeft helaas meer weg van een nogal kafkaïaanse wereld. De spreker hoopt dat de ingediende voorstellen zullen bijdragen tot het begin van een nieuwe aanpak van het probleem.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) geeft te kennen dat zij geschokt is door de aanblik van dakloze jongeren. Hebben zij een kans om in de procedure te geraken? Kunnen zij een referentieadres opgeven, bijvoorbeeld dat van een voogd?

In verband met het leeftijdscriterium concludeert het recht, bij negatief botonderzoek, dat er poging tot fraude is. Die botonderzoeken zijn echter controversieel en volstaan niet om er fout gedrag uit af te leiden.

Met betrekking tot de termijn is het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de lezing van de wet niet verantwoord. Kan men daarom in de wet geen bepaling invoegen die uitdrukkelijk een regel bevat die in overeenstemming is met de praktijk van de overheid?

Par rapport aux avocats, ne convient-il pas de prévoir explicitement dans la loi que les mineurs jouissent des mêmes garanties et puissent bénéficier d'une assistance juridique lors de leur audition? Le membre annonce le dépôt d'un amendement en ce sens.

Mme Karin Temmerman (sp.a) constate qu'en réalité, M. Somers appelle de ses vœux l'arrivée d'un nouveau gouvernement de plein exercice. Elle souscrit à la vision qu'il nourrit, pour mettre en place une politique globale. Or, le gouvernement est en affaires courantes: quand on a pas ce que l'on aime, il faut aimer ce que l'on a.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) est également d'avis qu'il y a lieu de réaliser plus rapidement l'identification. Il est exact que de nombreux jeunes ne souhaitent pas se retrouver dans des centres et disparaissent, comme les enfants roms. D'autres courent le risque de tomber entre les mains de trafiquants d'êtres humains. L'oratrice appelle à la mise en place de moyens d'accueil, de sorte à les protéger contre les agissements de personnes mal intentionnées, sans les enfermer.

Il importe également de sensibiliser différents publics par rapport au problème des enfants mineurs non accompagnés. Certains d'entre eux sont victimes d'exploitation au sein de leur famille. La protection des enfants doit être assurée, mais l'éloignement doit être mis en œuvre lorsqu'elle est légitimement décidée.

En ce qui concerne la question de Mme Genot relative aux avocats, elle estime que le fait de garantir l'intervention d'un avocat par la loi peut produire des effets indésirables: le jeune peut ne pas souhaiter être assisté par un conseiller juridique et dispose, par ailleurs, d'un tuteur, censé agir pour défendre ses intérêts. Si la présence d'un tuteur est nécessaire, celle d'un avocat ne l'est pas.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) considère que si la loi permet qu'un adulte soit assisté d'un avocat, pourquoi un mineur ne bénéficierait-il pas du même droit? N'importe qui peut assumer le rôle de tuteur. Elle souhaite inscrire dans la loi la possibilité d'offrir au jeune, assisté d'un tuteur, une aide juridique. Il ne s'agit aucunement d'une obligation.

Mme Jacqueline Galant (MR) estime à son tour, qu'une politique globale est souhaitable, mais se réjouit du fait que la proposition de loi constitue un premier pas, certes modeste compte tenu du fait qu'il vise un nombre limité de jeunes. Le membre se dit interpellé par le fait

Wat de advocaten betreft, moet in de wet niet expliciet worden bepaald dat de minderjarigen dezelfde waarborgen genieten en tijdens hun verhoor recht hebben op juridische bijstand? De spreekster kondigt aan dat ze een amendement in die zin zal indienen.

Mevrouw Karin Temmerman (sp.a) stelt vast dat de heer Somers in werkelijkheid vurig verlangt naar de komst van een nieuwe regering met volle bevoegdheden. Zij onderschrijft zijn visie om een alomvattend beleid in te stellen, maar de regering is er een in lopende zaken: als men niet heeft wat men wil, moet men zich tevreden stellen met wat men heeft...

Ook mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) acht het noodzakelijk sneller tot identificatie over te gaan. Het klopt dat veel jongeren niet in centra terecht willen komen en verdwijnen, zoals de Roma-kinderen; anderen lopen het risico slachtoffer van mensenhandel te worden. De spreekster pleit voor de uitbouw van opvangvoorzieningen om minderjarigen tegen de praktijken van *malafide* mensen te beschermen, zonder hen op te sluiten.

Tevens is het belangrijk verschillende doelgroepen te sensibiliseren voor het vraagstuk van de niet-begeleide minderjarige kinderen. Sommigen van hen zijn slachtoffer van uitbuiting binnen hun familie. De bescherming van de kinderen moet weliswaar worden gewaarborgd, maar de verwijdering moet ten uitvoer worden gelegd wanneer er wettig toe werd besloten.

In verband met de vraag van mevrouw Genot over de advocaten meent mevrouw Lanjri dat een wettelijk gegarandeerd optreden van een advocaat ongewenste neveneffecten kan sorteren: zo kan het gebeuren dat de jongere niet door een juridisch raadsman wenst te worden bijgestaan; die jongere beschikt trouwens over een voogd, die geacht wordt diens belangen te verdedigen. De aanwezigheid van een voogd is noodzakelijk, maar die van een advocaat is dat niet.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) vraagt zich af waarom een minderjarige geen recht op bijstand door een advocaat zou hebben, terwijl een volwassene wél dat recht geniet. Ongeacht wie kan de rol van voogd op zich nemen. De spreekster wil bij wet vastleggen dat juridische bijstand kan worden geboden aan een door een voogd bijgestane jongere. Het gaat geenszins om een verplichting.

Ook mevrouw Jacqueline Galant (MR) acht een alomvattend beleid weliswaar wenselijk, maar is opgetogen dat het wetsvoorstel een eerste stap in de goede richting is, zij het dan een bescheiden stap aangezien het betrekking heeft op een beperkt aantal jongeren.

que mille jeunes courent dans la nature: le législateur doit y remédier d'urgence. Son groupe soutient la présente proposition de loi.

M. André Frédéric (PS) annonce que son groupe partage la nécessité de réfléchir à cette problématique. Il exprime sa satisfaction quant aux réponses données aux questions des différents membres.

M. Koenraad Degroote (N-VA) appelle à la prudence. Il s'agit d'éviter la création de nouveaux canaux d'immigration. Ainsi, il faut veiller à ne pas faire de la publicité à l'étranger afin de ne pas subir de nouvelles vagues d'arrivées.

III. — DISCUSSION DES ARTICLES

Article 1er

Cet article ne donne lieu à aucune observation.

Art. 2

L'article 2 proposé vise à insérer un nouveau chapitre intitulé "Mineurs étrangers non accompagnés". Il comporte les articles 61/14 à 61/25. Chaque article a fait l'objet d'une discussion séparée.

Amendements à l'article 61/14

Mme Daphné Dumery (N-VA) commente l'amendement n° 14 (DOC 53 0288/004, p. 3-5) de M. Francken et consorts. Il concerne la définition de la notion de "solution durable". Cet amendement est parallèle à la proposition de loi, mais tend à clarifier un élément. En cas de regroupement avec les parents, la seule chose à examiner est qu'il existe des garanties d'accueil et de soins adéquats dans le pays d'origine. La présente proposition de loi peut donner lieu à des interprétations qui ne servent pas les intérêts de l'enfant.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts présentent l'amendement n° 11 (DOC 53 0288/004, p. 4) tendant à préciser que si la solution durable est le regroupement familial, il s'agit du regroupement du mineur avec son ou ses parents dans le pays où ces derniers se trouvent.

Het verontrust het lid dat een duizendtal jongeren zich op een onbekende plaats bevinden. De wetgever moet dat pijnpunt dringend aanpakken. Haar fractie steunt dit wetsvoorstel.

De heer André Frédéric (PS) kondigt aan dat ook zijn fractie het nodig acht over dat vraagstuk na te denken. Hij is ingenomen met de antwoorden die werden verstrekt op de vragen van de verschillende leden.

De heer Koenraad Degroote (N-VA) maant aan tot behoedzaamheid. Er moet worden voorkomen dat nieuwe immigratiekanalen ontstaan. Er moet voor worden gezorgd dat een en ander geen ruchtbaarheid krijgt in het buitenland, om niet opnieuw te maken te krijgen met golven nieuwkomers.

III. — ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Over dit artikel worden geen opmerkingen gemaakt.

Art. 2

Het voorgestelde artikel 2 strekt tot invoering van een nieuw hoofdstuk met als opschrift "Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen". Het omvat de artikelen 61/14 tot 61/25. Elk artikel werd afzonderlijk besproken.

Amendementen op artikel 61/14

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) licht amendement nr. 14 (DOC 53 0288/004, blz. 3-5) van de heer Francken c.s. toe. Het betreft de definitie van het begrip van de duurzame oplossing. Het amendement is gelijklopend aan het wetsvoorstel, maar wenst één element te verduidelijken. Wanneer er een hereniging met de ouders gebeurt, moet het onderzoek zich beperken tot de garanties op de adequate opvang en verzorging in het land van herkomst. Dit wetsvoorstel laat interpretaties toe die het belang van het kind niet dienen.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 11 (DOC 53 0288/004, blz. 4) in, dat ertoe strekt te verduidelijken dat wanneer de duurzame oplossing de gezinshereniging is, het gaat om een hereniging van de minderjarige met de ouders in het land waar deze laatsten zich bevinden.

Amendement à l'article 61/15

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts présentent l'amendement n° 1 (DOC 53 0288/003, p. 1-2). L'auteur renvoie à la justification de son amendement.

Amendements à l'article 61/16

Mme Daphné Dumery (N-VA) et consorts déposent l'amendement n° 23 (DOC 53 0288/006, p. 1), lequel permet d'entendre tout mineur qui n'a pas encore atteint l'âge de 12 ans. À partir de 12 ans, l'audition du mineur est obligatoire. Elle a naturellement toujours lieu en présence de son tuteur. Cela permet que la réglementation soit conforme au droit de la jeunesse.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) présente l'amendement n° 21 (DOC 53 0288/004, p. 7), qui prévoit la possibilité que le MENA soit assisté par un avocat durant son audition. Étant donné que cette possibilité est déjà prévue pour les adultes, l'intervenante suppose qu'il s'agit d'un oubli.

Amendement à l'article 61/17

M. Theo Francken (N-VA) et consorts déposent l'amendement n° 15 (DOC 53 0288/004, p. 5). Il est renvoyé à la justification de l'amendement.

M. Theo Francken (N-VA) retire son amendement n° 15.

Amendements à l'article 61/18

Mme Daphné Dumery (N-VA) commente l'amendement n° 16 (DOC 53 0288/004, p. 6) de M. Francken et consorts, qui tend à préciser la disposition. En outre, il prévoit également une durée de validité de six mois du document de séjour.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts déposent l'amendement n° 2 (DOC 53 0288/003, p. 2), tendant à modifier l'article 61/18. L'auteur renvoie à la justification de son amendement.

Amendements à l'article 61/19

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts déposent l'amendement n° 12 (DOC 53 0288/004, p. 3) et l'amendement n° 3 (DOC 53 0288/003, pp. 2-3). L'auteur renvoie à la justification de ses amendements.

Amendement op artikel 61/15

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 1 (DOC 53 0288/003, blz. 1-2) in. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendement.

Amendementen op artikel 61/16

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) c.s. dient amendement nr. 23 (DOC 53 0288/006, blz. 1) in, dat de mogelijkheid biedt dat de minderjarigen onder de twaalf jaar gehoord kunnen worden. Vanaf die leeftijd worden zij verplicht gehoord, uiteraard telkens in aanwezigheid van de voogd. Op die manier is de regelgeving in overeenstemming met het jeugdrecht.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) dient amendement nr. 21 (DOC 53 0288/004, blz. 7) in, dat de mogelijkheid voorziet dat de NBMV gedurende het gehoor wordt bijgestaan door een advocaat. Aangezien dat reeds is voorzien voor volwassenen, gaat de spreekster er van uit dat het om een vergetelheid gaat.

Amendement op artikel 61/17

De heer Theo Francken (N-VA) c.s. dient een amendement nr. 15 (DOC 53 0288/004, blz. 5) in. Er wordt verwezen naar de verantwoording van het amendement.

De heer Theo Francken (N-VA) trekt zijn amendement nr. 15 in.

Amendementen op artikel 61/18

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) licht amendement nr. 16 (DOC 53 0288/004, blz. 6) van de heer Francken c.s. toe, dat ertoe strekt de bepaling te verduidelijken. Bovendien wordt ook een geldigheidsduur van zes maanden voor het verblijfsdocument opgenomen.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 2 (DOC 53 0288/003, blz. 2) in, dat artikel 61/18 beoogt te wijzigen. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendement.

Amendementen op artikel 61/19

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 12 (DOC 53 0288/004, blz. 3) en amendement nr. 3 (DOC 53 0288/003, blz. 2-3) in. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendementen.

M. Theo Francken (N-VA) et consorts déposent l'amendement n° 17 (DOC 53 0288/004, p. 5). Il est renvoyé à la justification écrite.

M. Theo Francken (N-VA) retire son amendement n° 17.

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) retire l'amendement n° 20 (DOC 53 0288/004, p. 7). Elle commente ensuite l'amendement n° 22 (DOC 53 0288/004, p. 8) qui tend à empêcher que les MENA, qui vivent dans la rue et ne fréquentent aucun établissement scolaire, soient, en raison de leur situation, sanctionnés pour leur manque de connaissance d'une des trois langues nationales.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts présentent l'amendement n° 8 (DOC 53 0288/004, p. 1). L'auteur renvoie à la justification de son amendement.

Amendements à l'article 61/20

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts présentent l'amendement n° 4 (DOC 53 0288/003, p. 3) et l'amendement n° 9 (DOC 53 0288/004, p. 2). L'auteur renvoie à la justification de ses amendements.

Amendements à l'article 61/21

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts présentent l'amendement n° 13 (DOC 53 0288/004, p. 3) et l'amendement n° 5 (DOC 53 0288/003, p. 3-4). L'auteur renvoie à la justification de ses amendements.

Mme Daphné Dumery (N-VA) et consorts présentent l'amendement n° 24 (DOC 53 0288/006, p. 2), qui constitue un sous-amendement à l'amendement n° 5 (DOC 53 0288/003, p. 3-4) de Mme Lanjri et consorts et qui vise à remplacer l'amendement n° 17 (DOC 53 0288/004), qui a été retiré. Il ajoute une quatrième condition aux éléments probants relatifs au projet de vie. Outre les trois éléments prévus dans la proposition de loi, l'amendement prévoit également l'exigence de la preuve de la connaissance d'une des trois langues nationales, qui est en outre la langue de l'établissement d'enseignement du mineur étranger non accompagné.

Amendements à l'article 61/22

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) présente l'amendement n° 18 (DOC 53 0288/004, p. 7) qui vise à supprimer l'article 61/22 proposé.

De heer Theo Francken (N-VA) c.s. dient een amendement nr. 17 (DOC 53 0288/004, blz. 5) in. Er wordt verwezen naar de schriftelijke verantwoording.

De heer Theo Francken (N-VA) trekt zijn amendement nr. 17 in.

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) trekt amendement nr. 20 (DOC 53 0288/004, blz. 7) in. Zij licht vervolgens amendement nr. 22 (DOC 53 0288/004, blz. 8) toe. Het wenst te voorkomen dat de NBMV, die op straat leven en geen school lopen, omwille van hun situatie worden gesanctioneerd voor hun gebrek aan kennis van één van de drie landstalen.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 8 (DOC 53 0288/004, blz. 1) in. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendement.

Amendementen op artikel 61/20

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 4 (DOC 53 0288/003, blz. 3) en amendement nr. 9 (DOC 53 0288/004, blz. 2) in. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendementen.

Amendementen op artikel 61/21

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 13 (DOC 53 0288/004, blz. 3) en amendement nr. 5 (DOC 53 0288/003, blz. 3-4) in. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendementen.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) c.s. dient amendement nr. 24 (DOC 53 0288/006, blz. 2) in, dat een subamendement aanbrengt op het amendement nr. 5 (DOC 53 0288/003, blz. 3-4) van mevrouw Lanjri c.s. Het beoogt de vervanging van amendement nr. 17 (DOC 53 0288/004), dat werd ingetrokken. Het voegt een vierde voorwaarde toe tot de bewijskrachtige elementen die betrekking hebben op het levensproject. Naast de drie elementen in het wetsvoorstel wordt met het amendement ook het bewijs geëist van de kennis van een van de drie landstalen die bovendien de taal is van de onderwijsinstelling van de NBMV.

Amendementen op artikel 61/22

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) dient amendement nr. 18 (DOC 53 0288/004, blz. 7) in. Het beoogt het voorgestelde artikel 61/22 weg te laten.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) et consorts présentent l'amendement n° 10 (DOC 53 0288/004, p. 2). L'auteure renvoie à la justification de son amendement.

Amendements à l'article 61/23

Mme Zoé Genot (Ecolo-Groen!) présente l'amendement n° 19 (DOC 53 0288/004, p. 7) qui vise à fixer le point de départ de la période de trois ans au moment de l'enregistrement de l'arrivée en Belgique.

Mmes Nahima Lanjri (CD&V) et Catherine Fonck (cdH) présentent l'amendement n° 6 (DOC 53 0288/003, p. 4). Les auteurs se réfèrent à la justification de leur amendement.

Mme Daphné Dumery (N-VA) et consorts présentent l'amendement n° 25 (DOC 53 0288/006, p. 2) qui vise à remplacer l'article 61/23 proposé. Elle présente également l'amendement n° 26 (DOC 53 0288/006, p. 2) qui constitue un sous-amendement à l'amendement n° 6 de Mme Lanjri et consorts (DOC 53 0288/003, p. 4) et qui énumère les motifs sur lesquels le ministre peut se baser pour refuser une autorisation de séjour d'une durée indéterminée. On évite ainsi de donner au ministre une compétence discrétionnaire.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) explique que la proposition de loi concerne uniquement le MENA dont la minorité a été définitivement constatée. Les personnes pour lesquelles il subsiste un doute quant à la minorité ou l'identité ne parviennent jamais à la phase prévue à l'article 61/23 proposé, ce qui explique également pourquoi le nombre d'octroi d'autorisation de séjour définitive est relativement peu élevé.

Mme Daphné Dumery (N-VA) demande ce qu'il advient s'il apparaît qu'un mineur a une identité ou une nationalité différente des déclarations initiales. Le mineur n'a-t-il pas déjà, le cas échéant, une autorisation de séjour temporaire?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) indique que son amendement n° 6 (DOC 53 0288/003, p. 4) tend précisément à permettre au ministre d'attendre, dans ce cas, avant d'accorder l'autorisation de séjour définitive. Une énumération limitative des motifs de refus présente des risques. Par exemple, la proposition de Mme Dumery et consorts prévoit que si le ministre dispose d'informations qui indiquent qu'il y a encore une chance de retrouver les parents, il ne peut plus refuser le titre de séjour illimité. De plus, il est prévu que le tuteur du MENA

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) c.s. dient amendement nr. 10 (DOC 53 0288/004, blz. 2) in. De indienster verwijst naar de verantwoording van haar amendement.

Amendementen op artikel 61/23

Mevrouw Zoé Genot (Ecolo-Groen!) dient amendement nr. 19 (DOC 53 0288/004, blz. 7) in. Het beoogt het beginpunt van de periode van drie jaar te bepalen op het ogenblik van de registratie van de aankomst in België.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) en mevrouw Catherine Fonck (cdH) dienen amendement nr. 6 (DOC 53 0288/003, blz. 4) in. De indiensters verwijzen naar de verantwoording van hun amendement.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) c.s. dient amendement nr. 25 (DOC 53 0288/006, blz. 2) in. Het beoogt het voorgestelde artikel 61/23 te vervangen. Zij dient tevens amendement nr. 26 (DOC 53 0288/006, blz. 2) in, dat ertoe strekt een subamendement aan te brengen op amendement nr. 6 van mevrouw Lanjri c.s. (DOC 53 0288/003, blz. 4). Het somt de redenen op waarop de minister zich kan baseren voor een weigering van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur. Op die manier wordt vermeden dat de minister over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) licht toe dat het wetsvoorstel enkel betrekking heeft op de NBMV, van wie de minderjarigheid definitief is vastgesteld. De personen over wie twijfel bestaat over de minderjarigheid of de identiteit, komen nooit in de fase terecht die is voorzien in het voorgestelde artikel 61/23. Dat verklaart ook waarom het aantal toekenningen van definitieve verblijfsvergunningen relatief laag ligt.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) vraagt wat er gebeurt wanneer blijkt dat een minderjarige een andere identiteit of nationaliteit heeft dan wat oorspronkelijk werd beweerd. Op dat ogenblik heeft de betrokkene toch al een tijdelijke verblijfsvergunning?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) geeft aan dat het precies de bedoeling is van haar amendement nr. 6 (DOC 53 0288/003, blz. 4) om de minister in die situatie de mogelijkheid te bieden om te wachten met het toekennen van een definitieve verblijfsvergunning. Een limitatieve opsomming van weigeringsgronden houdt een risico in. Indien de minister bijvoorbeeld aanwijzingen heeft dat er nog een kans bestaat om de ouders terug te vinden, zou de minister op basis van het voorstel van mevrouw Dumery c.s. niet langer de onbeperkte

peut saisir le Conseil du contentieux des étrangers d'un recours contre la décision du ministre.

Mme Daphné Dumery (N-VA) entend accroître la sécurité juridique du mineur grâce à son amendement n° 26 (DOC 53 0288/006, p. 2). La sécurité juridique n'est pas servie par une compétence discrétionnaire. C'est pourquoi, il est préférable de n'inscrire que les motifs d'abus dans la loi. Cela permet de sanctionner les abus, et confère une plus grande sécurité juridique aux autres personnes. De plus, après trois ans, il devrait pouvoir être établi clairement si les parents peuvent être retrouvés ou non.

M. Theo Francken (N-VA) se dit sceptique à l'égard de l'amendement n° 6 (DOC 53 0288/003, p. 4), dès lors que M. Wathelet, secrétaire d'État, a établi une note, destinée à l'Office des Étrangers, qui permet notamment de régulariser des criminels. Cette note est examinée, en ce moment, par le premier ministre. Si les motifs de refus ne sont pas énumérés explicitement dans la loi, cela aura pour conséquence que les refus dépendront de la politique personnelle du ministre ou du secrétaire d'État compétent. Ce dernier pourra, par exemple, décider que des motifs d'ordre public et de sécurité sont insuffisants pour refuser un séjour définitif. Les points concernant l'identité et la fraude peuvent éventuellement être supprimés du sous-amendement étant donné qu'ils apparaissent également ailleurs dans la proposition de loi, mais il y a lieu de conserver le refus manifeste de coopérer et les motifs d'ordre public et de sécurité. À l'heure actuelle, on observe déjà que l'opinion publique flamande ne partage pas la philosophie du secrétaire d'État.

M. Bart Somers (Open Vld) fait observer que tant l'amendement n° 6 (DOC 53 0288/003, p. 4) que l'amendement n° 26 (DOC 53 0288/006, p. 4) créent la confusion. On ignore en effet à quelle période il peut être dérogé. Il s'indique dès lors d'utiliser une formulation plus précise. L'article 61/23 gagne en clarté s'il prévoit que ministre ou son délégué "octroiera" une autorisation de séjour d'une durée indéterminée, et qu'il "peut" déroger à ce principe. Ces adaptations rendent la réglementation plus cohérente et plus correcte.

L'intervenant fait également observer que, dans la proposition de Mme Lanjri et consorts, le ministre dispose de possibilités plus larges pour refuser une autorisation de séjour définitif, alors que, dans la proposition de Mme Dumery et consorts, le ministre ne dispose que

verblijfstitel kunnen weigeren. Bovendien is het zo dat een voogd van een NBMV tegen de beslissing van de minister een beroep kan indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) beoogt met haar amendement nr. 26 (DOC 53 0288/006, blz. 2) de rechtszekerheid voor de minderjarige te verhogen. Een discretionaire bevoegdheid dient die rechtszekerheid niet. Daarom verdient het de voorkeur om enkel de misbruikredenen in de wet in te schrijven. Op die manier wordt misbruik gesanctioneerd, en genieten de anderen meer rechtszekerheid. Bovendien zou er na een periode van drie jaar toch duidelijkheid mogen bestaan over het feit of de ouders al dan niet kunnen worden teruggevonden.

De heer Theo Francken (N-VA) toont zich sceptisch tegenover amendement nr. 6 (DOC 53 0288/003, blz. 4), gelet op het feit dat staatssecretaris Wathelet een nota heeft uitgevaardigd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, die onder meer toelaat dat criminelen kunnen worden geregulariseerd. Die nota ligt thans ter bespreking voor bij de eerste minister. Indien men de weigeringsgronden niet expliciet opsomt in de wet, heeft dat tot gevolg dat de weigeringen afhankelijk worden van het persoonlijke beleid van de bevoegde minister of staatssecretaris. Die laatste kan dan bijvoorbeeld beslissen dat redenen van openbare orde en veiligheid onvoldoende zijn voor een weigering van een definitief verblijf. De elementen van identiteit en fraude kunnen eventueel uit het subamendement worden gehaald, aangezien zij ook elders in het wetsvoorstel worden vermeld, maar de manifeste weigering tot medewerking en de openbare orde en veiligheid moeten worden behouden. Thans is het alvast zo dat de visie van de staatssecretaris niet wordt gedragen door de Vlaamse publieke opinie.

De heer Bart Somers (Open Vld) merkt op dat zowel het amendement nr. 6 (DOC 53 0288/003, blz. 4) als het amendement nr. 26 (DOC 53 0288/006, blz. 4) onduidelijkheid creëren. Het is immers niet duidelijk van welke periode kan worden afgeweken. Een preciezere formulering is dan ook aangewezen. Het is duidelijker om in artikel 61/23 te stellen dat de minister of diens gemachtigde een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur "zal" toekennen, en dat hij van dat beginsel "kan" afwijken. Die aanpassingen maken de regeling coherenter en juist.

Daarnaast merkt de spreker op dat de minister in het voorstel van mevrouw Lanjri c.s. beschikt over ruimere mogelijkheden om een definitieve verblijfsvergunning te weigeren, terwijl de minister in het voorstel van mevrouw Dumery c.s. slechts over enkele restrictieve

de quelques possibilités restrictives. En outre, l'identité et l'âge sont des éléments peu pertinents, dès lors que la proposition de loi ne vise que les personnes dont l'identité et l'âge sont établis.

Mme Daphné Dumery (N-VA) indique qu'il s'agit effectivement de dérogations au séjour temporaire. Pour ce qui concerne l'observation de M. Somers au sujet de la liste limitative, l'intervenante fait observer que les éléments relatifs à l'identité et à l'âge ont bien leur place dans la proposition de loi. En cas de déclaration de minorité, l'intéressé relève en effet du champ d'application de la loi proposée. Si l'identité, l'âge, la collaboration ou l'ordre public posent problème durant le séjour temporaire, il doit être possible d'intervenir. Dans les autres cas, les mineurs concernés méritent la sécurité juridique. À défaut, ils sont, eux aussi, tributaires d'une politique discrétionnaire.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) explique que la proposition de loi ne s'applique pas à tous les mineurs non accompagnés. C'est ainsi que ceux qui demandent l'asile ou qui ne peuvent être identifiés de manière définitive sont exclus du champ d'application de la proposition de loi. Qui plus est, la proposition de loi contient à un autre endroit les éléments énumérés dans l'amendement n° 26 (DOC 53 0288/006, p. 2). C'est ainsi que la certitude relative à l'identité fait partie de la définition du MENA figurant à l'article 61/14, 1° et la procédure prévue à l'article 61/18, que la fraude est prévue à l'article 61/22 et l'ordre public, réglé à l'article 61/25 de la proposition de loi. L'inscription explicite d'une liste limitative dans la loi complique l'apport de modifications nécessaires éventuelles. En outre, l'usage du pouvoir discrétionnaire peut faire l'objet d'un contrôle parlementaire et il est peu probable qu'un ministre n'offre pas de sécurité juridique dans un dossier clairement positif. Enfin, il existe une protection supplémentaire sous la forme d'un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers. En conséquence, elle dépose un amendement n° 28 (DOC 53 0288/006, p. 3) qui constitue un sous-amendement à son amendement n° 6, 3°.

Mme Daphné Dumery (N-VA) souligne qu'un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers est uniquement possible sur la base d'éléments formels, et non en vue d'une procédure sur le fond. Un recours contre un refus motivé du ministre est dès lors inutile.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) signale qu'elle souhaiterait que le Conseil du contentieux des étrangers puisse également examiner le contenu, et se montre prête à collaborer à une initiative législative en ce sens.

mogelijkheden beschikt. Bovendien zijn de elementen van identiteit en leeftijd weinig relevant, aangezien het wetsvoorstel enkel die mensen beoogt van wie de identiteit en de leeftijd vaststaan.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) geeft aan dat het inderdaad gaat om afwijkingen op het tijdelijk verblijf. Wat betreft de opmerking van de heer Somers over de limitatieve lijst, merkt de spreker op dat de elementen van identiteit en leeftijd wel hun plaats verdienen in het wetsvoorstel. Bij een verklaring van minderjarigheid, valt de betrokkene immers onder het toepassingsgebied. Indien vervolgens tijdens het tijdelijk verblijf een probleem rijst aangaande de identiteit, leeftijd, medewerking of openbare orde, moet het mogelijk zijn om op te treden. In de andere gevallen verdienen de betrokken minderjarigen rechtszekerheid. Zo niet zijn ook zij afhankelijk van een discretionair beleid.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) legt uit dat het niet zo is dat het wetsvoorstel van toepassing is op alle niet-begeleide minderjarigen. Zo vallen diegenen die asiel aanvragen of die niet definitief geïdentificeerd zijn buiten het toepassingsgebied van het wetsvoorstel. Bovendien zijn de elementen uit de opsomming in het amendement nr. 26 (DOC 53 0288/006, blz. 2) elders in het wetsvoorstel opgenomen. Zo maakt de zekerheid omtrent de identiteit deel uit van de definitie van NBMV in artikel 61/14, 1° en de procedure in artikel 61/18, is de fraude voorzien in artikel 61/22 en de openbare orde geregeld in artikel 61/25 van het wetsvoorstel. Het verankeren van een limitatieve lijst in de wet bemoeilijkt eventuele noodzakelijke wijzigingen. Bovendien kan op het gebruik van de discretionaire bevoegdheid worden toegezien via de parlementaire controle, en is het weinig waarschijnlijk dat een minister geen rechtszekerheid zal bieden in een eenduidig positief dossier. Tot slot is er nog de extra bescherming in de vorm van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg dient zij een amendement nr. 28 (DOC 53 0288/006, blz. 3) in als subamendement op haar amendement nr. 6, 3°.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) benadrukt dat een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel mogelijk is op basis van vormelementen, en niet met het oog op een procedure ten gronde. Het beroep tegen een gemotiveerde weigering van de minister is dan ook zonder nut.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) geeft aan vragende partij te zijn dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook over de inhoud kan buigen, en toont zich bereid aan een wetgevend initiatief daartoe te willen meewerken.

Amendements à l'article 61/24

Mme Daphné Dumery (N-VA) et consorts présentent l'amendement n° 27 (DOC 53 0288/006, p. 3), ajoutant une condition supplémentaire de deux ans de séjour temporaire. On indique ainsi clairement quel groupe cible est visé par la disposition.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) demande si les jeunes qui atteignent la majorité et résident dans le pays depuis moins de trois ans reçoivent dans tous les cas une autorisation de séjour temporaire assortie de conditions. Ceux qui, lors de leur arrivée, ont un peu moins de dix-huit ans, reçoivent-ils également ce titre de séjour au moment de leur majorité?

Mme Raymaekers explique que, lors de leur arrivée, les mineurs ne disposent pas immédiatement d'un titre de séjour temporaire. On recherchera d'abord une solution durable. Les personnes qui ont un peu moins de dix-huit ans lors de leur arrivée disposeront rarement d'une autorisation de séjour temporaire avant leur majorité. En ce qui concerne les personnes plus jeunes pour lesquelles la solution durable se trouve en Belgique, ce sera assez souvent le cas. Pour des raisons humanitaires, un dossier peut cependant être abordé avec plus de souplesse. Les mineurs disposant d'une carte A se voient imposer, lors du dernier prolongement avant leur majorité, des conditions comparables à celles imposées aux adultes, comme le fait de suivre un enseignement ou de travailler. En outre, il existe également, dans certains cas, des conditions particulières, qui sont ensuite examinées.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) indique que la proposition de loi a tenu compte de la situation des MENA qui atteignent la majorité avant de bénéficier d'un titre de séjour définitif. Un mois avant leur majorité, ils sont informés des possibilités de renouvellement ou de prolongation de leur séjour, s'il y en a. Cela ne signifie nullement que l'on donne des garanties.

Mme Daphné Dumery (N-VA) demande si le dispositif prévu à l'article 61/24 implique que l'Office des Étrangers communiquera à l'intéressé les documents qui doivent être présentés pour obtenir une prolongation ou un renouvellement de son autorisation de séjour temporaire après sa majorité. La fin du séjour temporaire est-elle synonyme d'ordre de quitter le territoire?

Mme Raymaekers explique que les conditions figurent dans l'instruction concernant la procédure de prolongation que l'Office des Étrangers transmet à la

Amendementen op artikel 61/24

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) c.s. dient amendement nr. 27 (DOC 53 0288/006, blz. 3) in, dat een bijkomende voorwaarde van twee jaar tijdelijk verblijf toevoegt. Op die manier wordt duidelijk welke doelgroep de bepaling beoogt.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) vraagt of jongeren die meerderjarig worden en nog geen drie jaar in het land verblijven, in alle gevallen een tijdelijke verblijfsvergunning met voorwaarden ontvangen. Krijgen diegenen die bij aankomst net geen achttien zijn ook die verblijfstitel bij meerderjarigheid?

Mevrouw Raymaekers legt uit dat minderjarigen bij aankomst niet ogenblikkelijk over een tijdelijke verblijfstitel beschikken. Allereerst zal het onderzoek naar de duurzame oplossing worden doorlopen. Personen die bij aankomst net geen achttien zijn, zullen zelden een tijdelijke verblijfsvergunning hebben alvorens zij meerderjarig worden. Voor de personen die jonger zijn en voor wie de duurzame oplossing in België ligt, zal dat wel vaker het geval zijn. Om humanitaire redenen kan een dossier wel met meer soepelheid worden benaderd. De minderjarigen die over een A-kaart beschikken, krijgen bij de laatste verlenging alvorens meerderjarig te worden voorwaarden opgelegd die vergelijkbaar zijn met die voor volwassenen, zoals onderwijs volgen of werken. Daarnaast zijn er sommige gevallen ook bijzondere voorwaarden, die vervolgens worden onderzocht.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) geeft aan dat het wetsvoorstel rekening heeft gehouden met de situatie van NBMV die meerderjarig worden alvorens een definitieve verblijfsvergunning te ontvangen. Een maand voor de meerderjarigheid worden zij op de hoogte gebracht van de mogelijkheden tot vernieuwing of verlenging van het verblijf, als die er zijn. Dat betekent geenszins dat er garanties worden geboden.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) vraagt of de regeling, die wordt voorzien in artikel 61/24, inhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan de betrokkene zal meedelen welke documenten moeten worden voorgelegd om een verlenging of vernieuwing te krijgen van het tijdelijk verblijf na de meerderjarigheid. Komt het einde van het tijdelijk verblijf neer op een bevel om het grondgebied te verlaten?

Mevrouw Raymaekers licht toe dat de voorwaarden worden opgenomen in de instructie tot verlenging die de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente

commune. Le tuteur reçoit également ce document. Les conditions sont ensuite contrôlées. Si elles ne sont pas remplies, un ordre de quitter le territoire peut être décerné. Cette possibilité est également appliquée dans la réalité.

Mme Daphné Dumery (N-VA) indique que l'article 61/64 ne mentionne qu'une prolongation ou un renouvellement, et pas la fin du titre de séjour. Il est préférable de mentionner aussi explicitement cette possibilité dans le texte de la proposition de loi.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) part du principe que, dans certains cas, l'Office des Étrangers ne verra aucune possibilité de prolonger ou de renouveler l'autorisation de séjour, et n'imposera donc pas de conditions à cette fin. Dans ce cas, le droit au séjour prend fin. C'est dans cette optique que la disposition de la proposition de loi a été rédigée.

Mme Raymaekers explique qu'une autorisation temporaire s'accompagne presque toujours de conditions. Les personnes qui disposent d'une carte A au moment de leur majorité doivent remplir une des deux conditions suivantes: elles doivent aller à l'école ou travailler. En fonction du dossier, d'autres conditions sont également posées. Dès lors qu'il s'agit de majeurs à ce moment-là, on vérifiera par exemple aussi les conditions de ressources ou d'ordre public. Les conditions sont clairement communiquées, et elles font l'objet d'un contrôle, qui est assez approfondi lors de la première prolongation après la majorité.

M. Bart Somers (Open Vld) estime qu'il règne une certaine confusion sur les finalités de la proposition de loi à l'examen. Lorsqu'il atteint sa majorité, le MENA reçoit des informations sur les conditions à remplir en vue d'une prolongation ou d'un renouvellement de son autorisation de séjour temporaire. Il ne s'agit donc pas de la prolongation ou du renouvellement proprement dits. Les commentaires de l'Office des Étrangers donnent l'impression que ce sont non seulement les informations qui sont accordées, mais aussi le statut.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) souligne que la disposition a pour but d'éviter, au moment de la majorité, toute confusion sur le statut et sur les conditions qui y sont liées. À cette fin, les intéressés sont informés des possibilités. L'Office des Étrangers peut effectivement communiquer dans le même temps les conditions qui sont liées à ces possibilités. Selon le cas, on peut souligner les possibilités et conditions existantes pour une personne qui, par exemple, est malade ou aux études. Le retour est également une possibilité. En tout état de

overmaakt. Ook de voogd ontvangt dat document. De voorwaarden worden vervolgens gecontroleerd. Indien de voorwaarden niet worden nageleefd, bestaat de mogelijkheid op een bevel om het grondgebied te verlaten. Die mogelijkheid wordt in de praktijk ook toegepast.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) stelt dat uit artikel 61/64 enkel spreekt over een verlenging of vernieuwing, en niet over de beëindiging van de verblijfstitel. Die mogelijkheid wordt best ook expliciet opgenomen in de tekst van het wetsvoorstel.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) gaat er van uit dat in sommige gevallen de Dienst Vreemdelingenzaken geen mogelijkheden zal zien voor verlenging of vernieuwing van de verblijfsvergunning, en daartoe dus ook geen voorwaarden zal opleggen. In dat geval neemt het verblijfsrecht een einde. Vanuit die visie is de bepaling van het wetsvoorstel opgesteld.

Mevrouw Raymaekers legt uit dat een tijdelijk verblijf nagenoeg altijd gepaard gaat met voorwaarden. Personen die op het ogenblik van het meerderjarig worden over een A-kaart beschikken, moeten voldoen aan een van de twee volgende voorwaarden: zij moeten naar school gaan of werken. Naargelang het dossier worden daarnaast ook andere voorwaarden opgelegd. Aangezien het op dat ogenblik gaat om meerderjarigen, zal bijvoorbeeld ook gekeken worden naar de bestaansmiddelen of de openbare orde. De voorwaarden worden duidelijk meegedeeld, en maken het voorwerp uit van een controle, die bij de eerste verlenging na de meerderjarigheid vrij diepgaand is.

De heer Bart Somers (Open Vld) is van oordeel dat er verwarring heerst over de doelstellingen die het wetsvoorstel nastreeft. Naar aanleiding het meerderjarig worden, ontvangt de NBMV informatie over de te vervullen voorwaarden voor een verlenging of vernieuwing van de tijdelijke verblijfsvergunning. Het gaat dus niet om de verlenging of vernieuwing zelf. Uit de toelichting door de Dienst Vreemdelingenzaken ontstaat de indruk dat samen met die informatie ook het statuut wordt verleend.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) wijst er op dat de bepaling tot doel heeft te vermijden dat er bij de meerderjarigheid onduidelijkheid ontstaat over hun statuut en de daaraan verbonden voorwaarden. Daartoe worden de betrokkenen geïnformeerd over de mogelijkheden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan uiteraard tegelijk meedelen welke voorwaarden aan die mogelijkheden zijn gekoppeld. Naargelang het geval kan worden gewezen op de mogelijkheden en voorwaarden er bestaan voor een persoon die bijvoorbeeld ziek of student is.

cause, il ne s'agit qu'une communication d'informations. La décision proprement dite n'est pas prise pour autant.

M. Bart Somers (Open Vld) souscrit à la lecture de l'article 61/24 de Mme Lanjri. Dans ce cas, il ne peut toutefois absolument pas être question d'une prolongation du titre de séjour en qualité de MENA. À partir de la majorité, le séjour doit en effet reposer sur un nouveau fondement juridique. D'un point de vue technique, il s'agit d'une nouvelle autorisation et pas d'une prolongation.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) comprend le point de vue de M. Somers. Il faut effectivement demander une nouvelle autorisation de séjour après la majorité. Dans l'article 61/24, on peut dès lors supprimer les mots "ou la prolongation".

Mme Raymaekers explique que la majorité du MENA met un terme à la procédure, mais pas au séjour temporaire proprement dit. À ce moment, ce sont les articles de la loi sur les étrangers réglant le séjour des majeurs qui sont pris en considération.

Mme Daphné Dumery (N-VA) souligne que le MENA est inscrit au registre des étrangers. Lorsqu'il atteint la majorité, l'intéressé peut se poser des questions quant à son avenir. La fourniture d'informations est donc compréhensible. La lettre de l'Office des Étrangers est toutefois assortie de certains droits. Lors des prolongations précédentes, l'Office informe également le mineur des conditions relatives à la prolongation. L'amendement n° 27 (DOC 53 0288/006, p. 3) vise, à cet égard, à éviter la spéculation relative à l'âge. Les conditions relatives à une inscription au registre des étrangers sont en effet plus strictes pour un majeur que pour un MENA.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) relève une différence entre l'information relative à la prolongation en tant que MENA et la fourniture d'informations prévue à l'article 61/24, qui est liée à l'approche de la majorité. La disposition sera donc encore adaptée afin d'éliminer tout risque de confusion.

Pour *M. Bart Somers (Open Vld)*, la disposition vise à expliciter le devoir général d'information qui incombe aux autorités à l'égard des ressortissants et des tiers. Il s'agit d'expliquer les droits et les obligations légales. Compte tenu du principe selon lequel nul n'est censé ignorer la loi, l'on pourrait arguer que la fourniture d'informations en question n'est pas strictement nécessaire. Néanmoins, chacun s'accorde sur le devoir d'information actif de l'État. La disposition à l'examen en est un exemple. Dans ce sens, l'amendement

Ook de terugkeer is een mogelijkheid. Het gaat in ieder geval slechts om het verschaffen van informatie. De beslissing zelf is daarmee niet genomen.

De heer Bart Somers (Open Vld) gaat akkoord met de lezing van artikel 61/24 door mevrouw Lanjri. In dat geval kan het echter in geen geval gaan om een verlenging van de verblijfstitel als NBMV. Het verblijf moet vanaf de meerderjarigheid immers een nieuwe rechtsgrond krijgen. Technisch gaat het dan om een nieuwe vergunning, en niet om een verlenging.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) begrijpt het standpunt van de heer Somers. Het klopt dat na de meerderjarigheid een nieuwe verblijfsvergunning moet worden aangevraagd. In artikel 61/24 kunnen bijgevolg de woorden "van de verlenging" worden geschrapt.

Mevrouw Raymaekers legt uit dat er bij de meerderjarigheid van de NBMV een einde komt in de procedure, maar niet in het tijdelijk verblijf zelf. Op dat ogenblik komen de artikelen uit de vreemdelingenwet in beeld die het verblijf als volwassene regelen.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) benadrukt dat de NBMV is ingeschreven in het vreemdelingenregister. Bij meerderjarigheid kan de betrokkene vragen hebben over zijn toekomst. De informatieverschaffing is dan ook begrijpelijk. Aan de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn echter wel rechten verbonden. Ook bij eerdere verlengingen licht DVZ de minderjarige in over de voorwaarden voor de verlenging. Het amendement nr. 27 (DOC 53 0288/006, blz. 3) wenst in dat opzicht de speculatie over de leeftijd te vermijden. De voorwaarden voor een inschrijving in het vreemdelingenregister zijn immers zwaarder voor een meerderjarige dan voor een NBMV.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) stelt dat er een verschil is tussen de informatie over de verlenging als NBMV, en informatieverschaffing van artikel 61/24, die er komt naar aanleiding van de nakende meerderjarigheid. De bepaling zal dan ook nog worden aangepast, teneinde alle mogelijke onduidelijkheden weg te werken.

Voor *de heer Bart Somers (Open Vld)* geldt de bepaling als een explicitering van de algemene informatieplicht die op de overheid rust ten aanzien van onderdanen en derden. Het gaat om het uitleggen van de wettelijke rechten en verplichtingen. Vanuit het beginsel dat eenieder geacht wordt de wet te kennen, zou men kunnen argumenteren dat de bewuste informatieverschaffing strikt genomen niet noodzakelijk is. Niettemin is men het eens over de actieve informatieplicht van de overheid. Deze bepaling is daar een voorbeeld van. In

n° 27 (DOC 53 0288/006, p. 3) n'est pas logique, dans la mesure où il ne vise, dans ce contexte, qu'à fournir des informations à des personnes qui bénéficient d'un droit de séjour depuis plus de deux ans déjà. Sur le fond, cette disposition a plutôt sa place dans une circulaire dans laquelle le ministre explique à son administration l'application pratique de la loi. Il est rare qu'une loi mentionne le principe de la fourniture d'informations.

Mme Daphné Dumery (N-VA) est d'accord avec M. Somers. S'il s'agit d'une simple fourniture d'informations, la disposition est superflue.

À la lumière du point de vue de M. Somers, *M. Theo Francken (N-VA)* préconise de retirer l'amendement n° 27 (DOC 53 0288/006, p. 3), ainsi que la disposition même. Le devoir d'information est en effet de toute façon applicable.

M. Bart Somers (Open Vld) partage la préoccupation de Mme Lanjri, qui entend transformer une circulaire en un texte de loi, ce qui renforce la sécurité juridique.

Il souligne que les lois et les circulaires ne se rédigent pas de la même manière. Alors que les droits et les obligations des sujets de droit, de même que les règles de procédure s'inscrivent dans les premières, les règles de comportement à l'adresse des fonctionnaires relèvent typiquement des dernières. Si le devoir d'information s'applique à la loi, il appartient au ministre de fournir les précisions à l'intention de l'administration quant à son application. La disposition soumise à l'examen ne semble pas tellement à sa place dans une norme législative, mais s'apparente plutôt à une instruction destinée au pouvoir exécutif.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) ne voit aucun mal à l'inclure dans la loi, d'autant plus qu'elle reprend intégralement la circulaire. Pourquoi omettre précisément cette disposition-là, par ailleurs essentielle, vu qu'elle concerne les mineurs? L'intervenante fait observer que tous les tuteurs ne sont pas des professionnels, la majeure partie d'entre eux effectuant un travail volontaire. Leur connaissance du droit n'est pas toujours suffisante. Les élus eux-mêmes maîtrisent à peine la science juridique dans ses aspects techniques. Eu égard aux principes de la bonne gouvernance, le législateur se doit d'assurer un minimum d'information vis-à-vis du public. L'intervenante demande que la disposition en question figure dans la loi.

die zin is *amendement nr. 27* (DOC 53 0288/006, blz. 3) niet logisch, aangezien het vanuit die achtergrond beoogt enkel informatie te geven aan personen die al meer dan twee jaar verblijfsrecht hebben. Inhoudelijk gaat het dan ook om een bepaling die meer in een omzendbrief dan in een wet thuishoort, waarbij de minister de praktische toepassing van de wet verduidelijkt aan zijn administratie. Het is niet gebruikelijk dat een wet het principe van informatieverschaffing opneemt.

Mevrouw Daphné Dumery (N-VA) is het eens met de heer Somers. Indien het gaat om loutere informatieverschaffing, is de bepaling overbodig.

De heer Theo Francken (N-VA) pleit er in het licht van het standpunt van de heer Somers voor dat *amendement nr. 27* (DOC 53 0288/006, blz. 3), alsook de bepaling zelf worden ingetrokken. De informatieplicht geldt immers sowieso.

De heer Bart Somers (Open Vld) deelt de bekommernis van mevrouw Lanjri om een omzendbrief om te zetten in wetgeving. Dat draagt bij tot de rechtszekerheid.

Hij beklemtoont dat wetten en circulaires niet op dezelfde manier worden opgesteld. De rechten en de plichten van de rechtsonderhorigen, alsook de procedureregels, worden opgenomen in wetten, terwijl circulaires specifiek bedoeld zijn om de gedragsregels te bevatten waaraan de ambtenaren zich moeten houden. Zo moet de informatieplicht in de wet worden opgenomen, maar komt het de minister toe aan zijn diensten de nodige preciseringen te geven omtrent de toepassing van die informatieplicht. De ter bespreking voorliggende bepaling lijkt niet helemaal op haar plaats in een wet, omdat ze meer weg heeft van een instructie ter attentie van de uitvoerende macht.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) heeft er geenszins bezwaar tegen dat die bepaling in de wet wordt opgenomen, temeer daar ze de circulaire integraal overneemt. Waarom uitgerekend die bepaling uit de wet lichten, terwijl ze essentieel is omdat ze betrekking heeft op de minderjarigen? De spreekster stipt aan dat niet alle voogden beroepsmensen zijn, omdat de meesten onder hen als vrijwilliger actief zijn. Hun kennis van het recht is niet altijd toereikend. Zelfs de verkozenen beheersen amper alle technische aspecten van het recht. In het licht van de beginselen van goed bestuur heeft de wetgever de plicht zich ervan te vergewissen dat het publiek minimaal wordt geïnformeerd. Daarom vraagt de spreekster dat de ter bespreking voorliggende bepaling in de wet wordt opgenomen.

Mme Daphné Dumery (N-VA) constate que le texte évoque, en réalité, l'information à l'enfant mineur non accompagné par l'Office des Etrangers, et non par un acteur non professionnel. Elle partage le point de vue de M. Bart Somers sur les principes relatifs à l'information du public. En l'espèce, l'Office des Etrangers explique comment prolonger le permis de séjour, ce qui requiert un amendement.

M. Bart Somers (Open Vld) relève que chacun plaide en faveur d'une économie des textes normatifs, pour éviter une surabondance de règles. Compte tenu des principes de bonne gouvernance et du devoir général d'information qui pèse sur les autorités, faut-il encore rappeler ceux-ci dans la loi? La simplicité sied et il semble légitime de penser qu'un ministre communique des instructions claires à l'administration. Quand bien même celle-ci en serait privée, il n'en demeure pas moins qu'elle est tenue de fournir des informations satisfaisantes à l'intention des tiers, qu'ils soient majeurs ou mineurs. L'article est superflu, mais le membre ne s'y opposera point.

Mme Nahima Lanjri (CD&V) estime illusoire que les cas auxquels il a été renvoyé. En effet, comme le raccompagnement ne concerne guère les mineurs d'âge, il vaut mieux ne pas l'évoquer. Le membre s'est entretenu avec l'Office des Etrangers, qui lui a confirmé que seules devraient être conservées les dispositions pertinentes. Elle dépose en conséquence un amendement n° 29 (DOC 53 0288/006).

Art. 3

Mme Karin Temmerman (sp.a) est surprise que l'article 3 de la proposition de loi soumise à l'examen permette au Roi de fixer la date à laquelle la loi entre en vigueur, alors que les compétences du gouvernement se limitent aux affaires courantes. Ne serait-il plus judicieux de laisser cette faculté aux élus?

Mme Nahima Lanjri (CD&V) invite les membres à souscrire au point de vue exposé par l'intervenante précédente et propose de rejeter l'article 3 lors des votes. Elle dépose dès lors un amendement n° 30 (DOC 53 288/006), tendant à supprimer cet article 3.

Volgens mevrouw Daphné Dumery (N-VA) gaat het in de tekst in feite om de informatieverstrekking aan de niet-begeleide minderjarige door de Dienst Vreemdelingenzaken — dus niet door iemand die als niet beroepsmens optreedt. Zij deelt het standpunt van de heer Somers aangaande de beginselen inzake de informatieverstrekking aan het publiek. In casu legt de Dienst Vreemdelingenzaken uit hoe een verblijfsvergunning kan worden verlengd, wat een amendement vergt.

De heer Bart Somers (Open Vld) stipt aan dat iedereen pleit voor minder wetteksten om een overvloed aan regelgeving te voorkomen. Aangezien nu al de beginselen gelden dat goed moet worden bestuurd en dat de overheid een algemene informatieplicht heeft, rijst de vraag of een en ander nog in de wet moet worden herhaald. Er is nood aan eenvoud en men kan er redelijkerwijs van uitgaan dat de minister zijn diensten duidelijke instructies geeft. Zelfs indien de administratie geen duidelijke instructies ontvangt, dan nóg moet zij voldoende informatie verstrekken aan derden, ongeacht of zij meerderjarig of minderjarig zijn. Het ter bespreking voorliggende artikel is overbodig, maar de heer Somers zal zich er niet tegen verzetten.

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) vindt de gevallen waarnaar is verwezen denkbeeldig. Aangezien de terugleiding nauwelijks de minderjarigen betreft, is het beter dat niet ter sprake te brengen. De spreekster heeft contact gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken, die haar heeft bevestigd dat alleen de relevante bepalingen zouden moeten worden behouden. Zij dient bijgevolg amendement nr. 29 (DOC 53 0288/006) in.

Art. 3

Mevrouw Karin Temmerman (sp.a) is verrast dat artikel 3 van het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel de Koning machtigt de datum vast te stellen waarop de wet in werking treedt, terwijl de bevoegdheden van de regering beperkt zijn tot de lopende zaken. Zou het niet oordeelkundiger zijn die mogelijkheid aan de verkozenen over te laten?

Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) verzoekt de leden het door de vorige spreekster toegelichte standpunt te onderschrijven en stelt voor artikel 3 tijdens de stemmingen te verwerpen. Zij dient bijgevolg amendement nr. 30 (DOC 53 0288/006) in, dat ertoe strekt artikel 3 weg te laten.

IV. — VOTES

Article 1er

L'article 1er est adopté par 14 voix contre une.

Art. 2

L'amendement n° 14 est rejeté par 11 voix contre 4 et une abstention.

L'amendement n° 11 est adopté par 12 voix contre 4.

L'article n° 61/14, tel qu'amendé, est adopté par 11 voix contre 5.

L'amendement n° 1 est adopté par 14 voix et 2 abstentions.

L'article n° 61/15 devient, par conséquent, sans objet.

L'amendement n° 23 est rejeté par 10 voix contre 5 et une abstention.

L'amendement n° 21 est rejeté par 15 voix contre une.

L'article n° 61/16 est adopté par 11 voix contre une et 4 abstentions.

L'article n° 61/17 est adopté par 15 voix contre une.

L'amendement n° 16 est rejeté par 11 voix contre 4 et une abstention.

L'amendement n° 2 est adopté par 15 voix et une abstention.

L'article n° 61/18, tel qu'amendé, est adoptée par 15 voix contre une.

L'amendement n° 12 est adopté par 14 voix contre une et une abstention.

L'amendement n° 3 est adopté par 15 voix et une abstention.

Par conséquent, l'amendement n° 22 est devenu sans objet.

L'amendement n° 8 est adopté par 15 voix et une abstention.

IV.— STEMMINGEN

Artikel 1

Artikel 1 wordt aangenomen met 14 stemmen tegen een.

Art. 2

Amendement nr. 14 wordt verworpen met 11 tegen 4 stemmen en 1 onthouding.

Amendement nr. 11 wordt aangenomen met 12 tegen 4 stemmen.

Het aldus geamendeerde artikel 61/14 wordt aangenomen met 11 tegen 5 stemmen.

Amendement nr. 1 wordt aangenomen met 14 stemmen en 2 onthoudingen.

Bijgevolg vervalt artikel nr. 61/15.

Amendement nr. 23 wordt verworpen met 10 tegen 5 stemmen en 1 onthouding.

Amendement nr. 21 wordt verworpen met 15 stemmen tegen 1.

Artikel 61/16 wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 en 4 onthoudingen.

Artikel 61/17 wordt aangenomen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 16 wordt verworpen met 11 tegen 4 stemmen en 1 onthouding.

Amendement nr. 2 wordt aangenomen met 15 stemmen en 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 61/18 wordt aangenomen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 12 wordt aangenomen met 14 stemmen tegen 1 en 1 onthouding.

Amendement nr. 3 wordt aangenomen met 15 stemmen en 1 onthouding.

Bijgevolg vervalt amendement nr. 22.

Amendement nr. 8 wordt aangenomen met 15 stemmen en 1 onthouding.

L'article n° 61/19, tel qu'amendé, est adopté par 15 voix et une abstention.

L'amendement n° 4 est adopté par 15 voix contre une.

L'amendement n° 9 est adopté par 14 voix et deux abstentions.

L'article 61/20, tel qu'amendé, est adopté par 15 voix contre une.

L'amendement n° 13 est adopté par 14 voix contre une et une abstention.

L'amendement n° 5, (1°), est adopté par 11 voix contre 4 et une abstention.

Le sous-amendement n° 24 est rejeté par 10 voix contre 6.

L'amendement n° 5, (2°), est adopté par 10 voix contre 4 et une abstention.

L'article 61/21, tel qu'amendé, est adopté par 11 voix contre 5.

L'amendement n° 18 est rejeté par 15 voix contre une.

L'amendement n° 10 est adopté par 15 voix et une abstention.

L'article 61/22, tel qu'amendé, est adopté par 10 voix contre 2 et 4 abstentions.

L'amendement n° 25 est rejeté par 12 voix contre 4.

L'amendement n° 19 est rejeté par 15 voix contre une.

L'amendement n° 6, (1° et 2°) est adopté par 15 voix contre une.

L'amendement n° 26 est rejeté par 11 voix contre 4 et une abstention.

L'amendement n° 28 est adopté par 11 voix contre 4 et une abstention.

Par conséquent, l'amendement n° 6 (3°) est devenu sans objet.

Het aldus geamendeerde artikel 61/19 wordt aangenomen met 15 stemmen en 1 onthouding.

Amendement nr. 4 wordt aangenomen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 9 wordt aangenomen met 14 stemmen en 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 61/20 wordt aangenomen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 13 wordt aangenomen met 14 stemmen tegen 1 en 1 onthouding.

Amendement nr. 5, (1°), wordt aangenomen met 11 tegen 4 stemmen en 1 onthouding.

Subamendement nr. 24 wordt verworpen met 10 tegen 6 stemmen.

Amendement nr. 5, (2°), wordt aangenomen met 10 tegen 4 stemmen en 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 61/21 wordt aangenomen met 11 tegen 5 stemmen.

Amendement nr. 18 wordt verworpen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 10 wordt aangenomen met 15 stemmen en 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 61/22 wordt aangenomen met 10 tegen 2 stemmen en 4 onthoudingen.

Amendement nr. 25 wordt verworpen met 12 tegen 4 stemmen.

Amendement nr. 19 wordt verworpen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 6, (1° en 2°), wordt aangenomen met 15 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 26 wordt verworpen met 11 tegen 4 stemmen en 1 onthouding.

Amendement nr. 28 wordt aangenomen met 11 tegen 4 stemmen en 1 onthouding.

Bijgevolg vervalt amendement nr. 6, (3°).

L'amendement 61/23, tel qu'amendé, est adopté par 11 voix contre 5.

L'amendement n° 27 est rejeté par 10 voix contre 4 et 2 abstentions.

L'amendement n° 29 est adopté par 10 voix contre 4 et 2 abstentions.

L'amendement 61/24, tel qu'amendé, est adopté par 10 voix contre 5 et une abstention.

L'amendement n° 7 est adopté par 14 voix contre 2.

L'amendement 61/25, tel qu'amendé, est adopté par 14 voix contre une et une abstention.

L'ensemble de l'article 2, tel qu'amendé, est adopté par 11 voix contre 5.

Art. 3

L'article 3 est rejeté à l'unanimité.

Par conséquent, l'amendement n° 30 est devenu sans objet.

*
* *

À l'unanimité, la commission décide de déroger à l'article 82 du Règlement et de procéder immédiatement au vote sur l'ensemble de la proposition de loi.

L'ensemble de la proposition de loi ainsi amendée, est adopté par 11 voix contre une et 4 abstentions.

Le rapporteur,

Le président,

Theo FRANCKEN

Siegfried BRACKE

Het aldus geamendeerde artikel 61/23 wordt aangenomen met 11 tegen 5 stemmen.

Amendement nr. 27 wordt verworpen met 10 tegen 4 stemmen en 2 onthoudingen.

Amendement nr. 29 wordt aangenomen met 10 tegen 4 stemmen en 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 61/24 wordt aangenomen met 10 tegen 5 stemmen en 1 onthouding.

Amendement nr. 7 wordt aangenomen met 14 tegen 2 stemmen.

Het aldus geamendeerde artikel 61/25 wordt aangenomen met 14 stemmen tegen 1 en 1 onthouding.

Het gehele, aldus geamendeerde artikel 2 wordt aangenomen met 11 tegen 5 stemmen.

Art. 3

Artikel 3 wordt eenparig verworpen.

Bijgevolg vervalt amendement nr. 30.

*
* *

De commissie beslist eenparig om van artikel 82 van het Reglement af te wijken en onmiddellijk over te gaan tot de stemming over het gehele wetsvoorstel.

Het gehele, aldus geamendeerde wetsvoorstel wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 en 4 onthoudingen.

De rapporteur,

De voorzitter,

Theo FRANCKEN

Siegfried BRACKE

V. — ANNEXE

Service juridique

Objet: Étude comparative sur la réglementation en vigueur dans les pays voisins en ce qui concerne l'octroi d'une autorisation de séjour aux mineurs étrangers non accompagnés (MENA), demandée le 10 novembre 2010 par la Commission de l'Intérieur en vue de sa réunion du 23 novembre 2010

Présentation

La présente étude, demandée par la commission de l'Intérieur dans le cadre de l'examen de la proposition de loi "modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en vue de l'octroi d'une autorisation de séjour temporaire au mineur étranger non accompagné" (DOC 53 0288/001), a essentiellement été réalisée sur la base des rapports nationaux sur les mineurs non accompagnés dans l'UE, rédigés en vue de l'étude comparative publiée en mai 2010 par le Réseau européen des migrations.¹

¹ Les 22 rapports nationaux ainsi que le rapport de synthèse peuvent être consultés à l'adresse suivante: <http://emn.sarenet.es/Downloads/prepareShowFiles.do?directoryID=115>. Le Réseau européen des migrations (REM) a été institué par la décision du Conseil 2008/381/CE du 14 mai 2008.

V. — BIJLAGE

Juridische Dienst

Betreft: Vergelijkende studie betreffende de in de buurlanden vigerende regelgeving in verband met de verlening van een verblijfsvergunning aan niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV), waarom op 10 november 2010 is verzocht door de commissie voor de Binnenlandse Zaken

Voorstelling

Deze studie, waar de commissie voor de Binnenlandse Zaken om heeft verzocht in het kader van de bespreking van het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (DOC 53 0288/001), werd hoofdzakelijk verricht op grond van de nationale rapporten over de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die opgesteld werden met het oog op de vergelijkende studie die het Europees migratienetwerk in mei 2010 heeft uitgevoerd.¹

¹ De 22 nationale rapporten en het synthesesrapport kunnen worden geraadpleegd op het volgende internetadres: <http://emn.sarenet.es/Downloads/prepareShowFiles.do?directoryID=115>. Het Europees migratienetwerk (EMN) werd opgericht krachtens de Beslissing van de Raad 2008/381/EG van 14 mei 2008.

1. À quelles conditions le MENA doit-il satisfaire pour pouvoir obtenir une autorisation de séjourner dans le pays?

Allemagne

Comme tous les étrangers originaires de pays tiers, le MENA doit disposer d'un titre de séjour ou son séjour doit être autorisé dans le cadre de la procédure d'asile. Les autorisations de séjour des MENA ne font l'objet d'*aucune disposition particulière*.

Lorsque la demande d'asile est rejetée et que le MENA ne peut pas être reconnu comme réfugié, plusieurs possibilités existent pour un séjour de longue durée ou un séjour provisoire (cf. réponse à la question 4).

Belgique

Pour pouvoir bénéficier de l'application de la circulaire du 15 septembre 2005 (cf. question 2), le MENA doit:

- a) ne pas s'être vu refuser l'accès à l'espace Schengen;
- b) paraître être âgé ou déclarer être âgé de moins de 18 ans;
- c) ne pas être accompagné par une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle;
- d) être ressortissant d'un pays non membre de l'Espace Économique Européen EEE);
- e) ne pas demander l'asile et ne pas avoir demandé de statut de séjour en vertu de toute autre procédure.

NB: si le MENA ne remplit pas les conditions prévues par la circulaire du 15 septembre 2005, son tuteur peut introduire une demande de séjour basée sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans ce cas, une autorisation de séjour de durée illimitée peut être délivrée par le Bureau des régularisations humanitaires de l'Office des étrangers.

France

Selon la législation française, un MENA est une personne âgée de moins de 18 ans de nationalité étrangère, à l'exclusion des nationalités des États membres de l'U.E., se présentant ou étant déjà présente sur le territoire français, non accompagnée d'au moins un de ses parents ou de son représentant légal.

Quel que soit le sort réservé à une demande d'asile éventuelle, le MENA bénéficie de la protection au titre de l'enfance en danger, prévue par les articles 375 et 375-5 du Code civil et organisée par la loi du 5 mars 2007 relative à la protection de l'enfance; cela signifie qu'il peut rester sur le territoire français *sans titre de séjour* jusqu'à l'âge de la majorité. L'éloignement des mineurs étrangers présents sur le territoire français est interdit (*cf.* art. L521-4 du Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile), sauf s'il s'agit de MENA provenant d'un État membre de l'UE (loi du 24 août 1993).

Pays-Bas

Le MENA peut obtenir une autorisation de séjour ordinaire d'une durée déterminée si les conditions cumulatives suivantes sont remplies:

- a) le MENA est mineur;
- b) le MENA est seul;
- c) la demande visant à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le cadre de la procédure d'asile a été rejetée (dans la pratique, une partie de l'examen de la demande d'asile peut avoir lieu dans le même temps qu'il est jugé si l'autorisation de séjour ordinaire peut être accordée d'office);
- d) le ministre estime que le MENA ne peut se prendre en charge et être autonome dans son pays d'origine ou dans un autre pays où il pourrait raisonnablement se rendre; et
- e) le ministre estime qu'une prise en charge adéquate, selon les normes locales, ne peut pas être assurée au MENA dans son pays d'origine ou dans un autre pays où il pourrait raisonnablement se rendre.

L'autorisation de séjour n'est pas accordée au MENA s'il constitue une menace pour l'ordre public ou pour la sécurité nationale et/ou s'il n'est pas disposé à coopérer à un examen médical, ou à subir un traitement médical pour une maladie déterminée (la seule maladie visée actuellement étant la tuberculose).

Royaume-Uni

La législation britannique est ainsi conçue que le MENA qui pénètre ou est trouvé sur le territoire britannique est quasi automatiquement dirigé vers la procédure de demande d'asile (*cf.* la question 4 en ce qui concerne les MENA qui ne souhaitent pas demander l'asile).

Pour la définition de la notion de mineur non accompagné, les autorités britanniques se réfèrent à la définition donnée dans la directive européenne 2001/55/CE: "ressortissants de pays tiers ou apatrides âgés de moins de 18 ans qui entrent sur le territoire des États membres sans être accompagnés d'un adulte qui soit responsable d'eux, de par la loi ou la coutume, et tant qu'ils ne sont pas effectivement pris en charge par une telle personne, ou les mineurs qui ne sont plus accompagnés après leur entrée sur le territoire des États membres" (NB: cette définition exclut les MENA ressortissants de pays de l'U.E.).

2. Qui doit demander l'autorisation et en vertu de quelle procédure légale ou autre?

Allemagne

Le tuteur désigné par le tribunal décide, à l'issue d'un premier entretien avec le MENA, s'il y a lieu d'introduire une demande d'asile auprès du *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF)*.

Lorsque le MENA n'introduit pas de demande d'asile, l'autorité compétente pour les étrangers décide, en concertation avec le *BAMF*, si les conditions d'une interdiction d'expulsion sont remplies (§ 72 (2) *AufenthG*). Si tel est le cas, une autorisation de séjour est accordée.

Parfois, les autorités compétentes pour les étrangers octroient aux MENA qui ont été interpellés en Allemagne une autorisation exceptionnelle, appelée "*Duldung*", jusqu'à ce qu'il ait été décidé, dans le cadre de la "*clearingprocedure*", s'il y a lieu d'introduire une demande d'asile ou s'il convient de demander à l'autorité compétente pour les étrangers de protéger le MENA contre l'expulsion.

N.B.: Les MENA qui ont atteint l'âge de 16 ans accomplis jouissent de la capacité juridique et civile.

3. Quelle est l'autorité qui délivre l'autorisation de séjour?

Cf. la réponse à la question 2.

Belgique

Le MENA qui accède au territoire se voit désigner un tuteur en vertu de la loi "sur la tutelle" du 29 avril 2001.

C'est à ce tuteur qu'il appartient de demander l'autorisation de séjour.

L'autorisation est demandée sur la base des dispositions de la circulaire du 15 septembre 2005 relative au séjour des mineurs étrangers non accompagnés, publiée au *MB* du 7 octobre 2005. (Seules la définition de la notion de mineur étranger non accompagné et les règles relatives à la désignation d'un tuteur en vue d'assurer la protection juridique du MENA sont inscrites dans la loi.)

Toutes les autorisations de séjour sont délivrées par le Bureau Mineurs de l'Office des étrangers

<u>France</u>	<u>Pays-Bas</u>	<u>Royaume-Uni</u>
Tout MENA se voit désigner un représentant légal, en l'occurrence un administrateur ad hoc désigné par le Procureur de la République. C'est cet administrateur ad hoc qui est seul compétent pour déposer, au nom du MENA, une demande d'asile en vertu du Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile, la représentation du MENA, notamment pour les procédures administratives et juridictionnelles, étant ainsi assuré à titre provisoire jusqu'à ce que le juge prononce une mesure de tutelle.	L'autorisation de séjour ne peut pas être demandée par le MENA en personne. L'Office pour l'immigration et la naturalisation vérifie d'office si le MENA est susceptible de bénéficier de l'autorisation de séjour.	Le dossier du MENA demandeur d'asile est confié immédiatement à un "case owner" (= agent de la "UK Border Agency" du "Home Office", désigné pour assurer le suivi d'un dossier individuel). Cet agent gère de a à z tous les aspects de la demande d'asile, ainsi que des décisions alternatives prises en cas de rejet de cette demande (cf. la question 4). On notera qu'il n'est pas désigné de tuteur légal pour le MENA. Ce sont les autorités locales qui veillent à son bien-être et à sa sécurité. La procédure d'asile et les décisions susvisées sont régies respectivement par les "Immigration Rules", arrêtées en application de l' "Immigration Act 1971", et par les principes de politique générale et les principes de la politique relative aux MENA.
Il n'est pas délivré d'autorisation de séjour au MENA. Cf. cependant la question 5 en ce qui concerne les cartes de résident ou de séjour délivrées au MENA qui atteint la majorité (18 ans).	Cf. la réponse à la question 2.	Toutes les décisions en matière d'asile et les décisions alternatives prises en cas de rejet de la demande d'asile (cf. la question 4) sont prises par la "UK Border Agency" (= bureau des frontières du R.-U., compétent pour toutes les questions d'entrée au R.-U. et de séjour des ressortissants non-britanniques).

4. Existe-t-il différents types d'autorisations (délivrées successivement)?

<u>Allemagne</u>	<u>Belgique</u>
Une autorisation de séjour est délivrée au MENA lorsque les conditions pour une interdiction d'expulsion sont remplies (§ 25 (4) <i>AufenthG</i>), par exemple lorsqu'il ne peut être expulsé parce qu'il n'a aucun parent pouvant s'occuper de lui dans son pays ou parce qu'en raison de l'absence de structures d'accueil appropriées, il risque, en cas de retour, d'être exposé à la faim ou de vivre à la limite du seuil de la pauvreté (§ 60 (7) <i>AufenthG</i>). Une autorisation de séjour temporaire peut être délivrée au MENA tant que des raisons urgentes, humanitaires ou personnelles ou des intérêts publics importants nécessitent de prolonger sa présence temporaire dans le pays (§ 25 (4) <i>AufenthG</i>). Une autorisation de séjour peut être prorogée lorsqu'en quittant le territoire, le MENA se trouverait confronté à des difficultés exceptionnelles en raison de circonstances particulières propres à son cas (§ 25 (4) <i>AufenthG</i>). Une autorisation de séjour peut être délivrée si le MENA est dans l'impossibilité de quitter le territoire allemand pour des raisons juridiques ou factuelles indépendantes de sa volonté et si l'on peut raisonnablement s'attendre à ce que ces raisons ne disparaissent pas à bref délai (§ 25 (5) <i>AufenthG</i>). Si aucun titre de séjour n'est octroyé, une autorisation de séjour exceptionnelle ("<i>Duldung</i>") peut être délivrée pour une période de 6 mois au plus; cette autorisation peut être prorogée (§ 60 a (2) <i>AufenthG</i>).	Le type d'autorisation délivrée (ou de décision prise) diffère selon que le Bureau Mineurs juge qu'une solution durable a ou non été trouvée pour le mineur: a) si le Bureau décide que la solution durable pour le MENA est un retour dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner en jouissant de certaines garanties quant aux conditions de son accueil, il délivre un <i>ordre de reconduire</i> au tuteur; b) si le Bureau décide qu'aucune solution durable n'a encore été trouvée pour le MENA, — il peut <i>proroger, chaque fois pour un mois, la validité de l'ordre de reconduire</i>; — il peut délivrer une <i>déclaration d'arrivée</i>, valable pour 3 mois; si le MENA n'engage pas d'autre procédure, <i>cette déclaration peut être prorogée</i> une fois pour 3 mois; c) si aucune solution durable n'a été trouvée au bout de 6 mois, le Bureau peut, sur production du passeport national du MENA, délivrer un <i>certificat d'inscription au registre des étrangers</i> sous la forme d'une carte d'identité électronique portant la mention "Séjour temporaire"; ce certificat est valable pour 6 mois à 1 an et sa validité peut être prorogée en considération de certains critères (connaissance suffisante d'une des trois langues nationales, fréquentation scolaire régulière, tout élément spécifique lié à la situation du MENA);

<u>France</u>	<u>Pays-Bas</u>	<u>Royaume-Uni</u>
Étant donné que le MENA a le droit de rester sur le territoire jusqu'à sa majorité, <i>c'est ce droit qui constitue son autorisation de séjour.</i>	L'autorisation de séjour peut être prorogée annuellement; il est chaque fois vérifié si le MENA remplit toujours les conditions requises pour prétendre à cette autorisation. En règle générale, l'autorisation prend de toute façon fin lorsque l'intéressé atteint l'âge de 18 ans.	Des autorisations de séjour de plusieurs types peuvent être délivrées au MENA. Si la procédure de demande d'asile s'est soldée par le rejet de la demande d'asile, des décisions alternatives sont prises selon l'ordre de succession suivant: octroi d'une protection de 5 ans pour raisons humanitaires (<i>"humanitarian protection"</i>), dans le cas où le demandeur débouté serait en grand danger s'il rentrait dans son pays d'origine; <i>autorisation de séjour discrétionnaire accordée sur la base des principes de politique générale ("discretionary leave under general policy")</i>; <i>autorisation de séjour discrétionnaire accordée sur la base des principes de la politique relative aux MENA ("discretionary leave under UASC policy")</i>. Ces autorisations discrétionnaires ont une durée de validité de 3 ans ou sont valables jusqu'à ce que le MENA atteigne l'âge de 17 ans et demi, si cet âge est atteint avant l'expiration de la période précitée de 3 ans; elles sont octroyées pour autant: — qu'il soit impossible de retrouver la famille du mineur; — que le mineur ne puisse pas bénéficier d'un accueil et d'un encadrement corrects dans le pays vers lequel il serait éloigné (engagement pris par le ministre de l'Immigration en 1993); — que le mineur ait rejeté l'option d'un retour volontaire.

AllemagneBelgique

d) si aucune solution durable n'a été trouvée 3 ans après la délivrance de la carte d'identité temporaire, le Bureau peut émettre un *permis de séjour de durée illimitée* sur la forme d'une carte d'identité électronique.

NB: tous ces documents d'autorisation de séjour ne sont pas délivrés automatiquement; leur délivrance et leur prorogation dépendent de l'appréciation du Bureau au cas par cas.

FrancePays-BasRoyaume-Uni

NB: - Il est loisible au MENA débouté de sa demande d'asile d'introduire un recours devant l' "Asylum and Immigration Tribunal";

— Le MENA qui ne souhaite pas demander l'asile se voit octroyer l'*autorisation temporaire de rester sur le territoire* ("*Temporary leave to remain*"), tandis que la "*UK Border Agency*" met immédiatement tout en œuvre pour retrouver des membres de sa famille ou des personnes susceptibles de le prendre en charge et pour le renvoyer dans son pays.

	<u>Allemagne</u>	<u>Belgique</u>
5. Quelle est la situation du MENA qui cesse de posséder ce statut en raison de son âge?	Si aucun titre ou aucune autorisation de séjour ne lui a été accordé, le MENA est tenu de quitter le pays, même s'il est devenu majeur.	Le MENA qui atteint l'âge de la majorité (18 ans) tombe sous l'application de la loi du 15 décembre 1980 susvisée et est informé par le Bureau Mineurs, lors de la délivrance ou de la prolongation du dernier document, des différentes procédures qu'il peut introduire.

<u>France</u>	<u>Pays-Bas</u>	<u>Royaume-Uni</u>
a) Si la demande d'asile du mineur a été acceptée, celui-ci a le droit de demeurer en France; une <i>carte de résident</i> lui est délivrée de plein droit. b) Si le mineur a été confié aux services d'aide sociale à l'enfance depuis qu'il a atteint au plus l'âge de 16 ans, il se voit délivrer de plein droit une <i>carte de séjour temporaire</i>, notamment sous réserve de la réalité et du sérieux de sa formation et de la nature de ses liens avec la famille restée dans le pays d'origine. c) Si le mineur a été confié à l'aide sociale à l'enfance entre l'âge de 16 et de 18 ans, il peut bénéficier d'une carte de séjour temporaire portant la mention "Salarié" ou la mention "Travailleur temporaire"; sa situation est appréciée eu égard, notamment, à la réalité et au sérieux de sa formation et des études qu'il a suivies en France, de l'absence justifiée de liens familiaux et de son degré d'insertion dans la société française; (N.B.: En tout état de cause, le majeur peut réclamer la nationalité française si, enfant, il a été pris en charge par les services d'aide sociale à l'enfance alors qu'il avait moins de 16 ans lors de son arrivée en France, ou qu'il avait moins de 13 ans s'il a été recueilli en France et élevé par une personne de nationalité française.). d) Dans tous les autres cas, le MENA devenu majeur se voit délivrer une <i>obligation de quitter le territoire</i>.	Les MENA qui, lorsqu'ils atteignent l'âge de 18 ans, détiennent depuis trois ans déjà un titre de séjour "MENA", peuvent, en principe, être autorisés à continuer de séjourner sur le territoire néerlandais (pour autant que toutes les autres conditions soient également remplies). Cela signifie, dans la pratique, qu'un MENA âgé de 15 ans ou plus au moment de sa demande d'asile et dont la demande d'asile a été rejetée doit quitter les Pays-Bas après ses 18 ans. Toutefois, dans certains cas exceptionnels, le MENA peut, pour des raisons particulières d'ordre humanitaire, être autorisé à continuer de séjourner sur le territoire néerlandais..	Lorsque le MENA débouté, mais bénéficiant d'une autorisation de séjour discrétionnaire, atteint l'âge de 17 ans et demi, son cas fait l'objet d'une "<i>active review</i>" (= réexamen actif, c.-à-d. réexamen au cours duquel il doit démontrer qu'il a toujours besoin de la protection du R.-U.), au terme duquel il peut soit se voir octroyer une <i>prorogation de l'autorisation discrétionnaire</i>, soit être invité à quitter le territoire britannique dès qu'il atteint l'âge de 18 ans (dans ce cas, le "<i>case owner</i>" tente d'organiser son retour volontaire). NB: La décision obligeant le MENA à quitter le territoire est également susceptible d'un recours devant l' "<i>Asylum and Immigration Tribunal</i>".

1. Aan welke voorwaarden moet een NBMV voldoen wil hij een vergunning verkrijgen om in het land te mogen verblijven?

Duitsland

Een NBMV moet, zoals alle vreemdelingen uit derde landen, over een verblijfstitel beschikken of zijn verblijf moet toegelaten zijn in het raam van de asielprocedure. Er zijn *geen specifieke bepalingen* betreffende verblijfsvergunningen voor NBMV.

Wanneer zijn asielaanvraag afgewezen is en de NBMB niet als vluchteling kan worden erkend, bestaan er verscheidene mogelijkheden voor een langdurig of tijdelijk verblijf (zie het antwoord op vraag 4).

België

Om in aanmerking te komen voor de toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 (cf. vraag 2), geldt voor de NBMV dat:

- a) de toegang tot de Schengenruimte hem niet mag zijn geweigerd;
- b) hij jonger dan 18 jaar moet lijken of moet verklaren jonger dan 18 jaar te zijn;
- c) hij niet begeleid mag zijn door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent;
- d) hij onderdaan moet zijn van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte (E.E.R.);
- e) hij geen asiel mag vragen en geen verblijfsvergunning mag hebben gevraagd via welke andere procedure dan ook.

NB: indien de NBMV niet voldoet aan de in de omzendbrief van 15 september 2005 opgenomen voorwaarden, kan zijn voogd steeds een aanvraag tot verblijf indienen, overeenkomstig de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In dat geval kan het Bureau Humanaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd verlenen.

Frankrijk

Volgens de Franse wetgeving is een NBMV een persoon jonger dan 18 jaar met buitenlandse nationaliteit, de nationaliteiten van de EU-lidstaten niet inbegrepen, die het Franse grondgebied betreedt dan wel er reeds vertoeft en die niet wordt begeleid door op zijn minst één ouder of zijn wettelijk vertegenwoordiger.

Ongeacht de beslissing over een eventueel door de NBMV ingediende asielaanvraag, wordt hij beschermd op grond van de kinderbescherming, bedoeld bij de artikelen 375 en 375-5 van de *Code civil* en geregeld bij de wet van 5 maart 2007 *relative à la protection de l'enfance* (wet betreffende de kinderbescherming). Daardoor kan de NBMV *zonder verblijfstitel* op het Franse grondgebied blijven tot hij meerderjarig is. Minderjarige vreemdelingen mogen niet van het Franse grondgebied worden verwijderd (zie artikel L521-4 van de *Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile*), behalve wanneer het gaat om NBMV die afkomstig zijn uit een EU-lidstaat (wet van 24 augustus 1993).

Nederland

Een NBMV kan in aanmerking komen voor een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als voldaan is aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de vreemdeling is minderjarig;
- b) de vreemdeling is alleenstaand;
- c) de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel is afgewezen (In de praktijk kan het onderzoek naar de asielaanvraag deels samen lopen met de beoordeling of ambtshalve de reguliere verblijfsvergunning kan worden verleend);
- d) de vreemdeling kan zich naar het oordeel van de minister niet zelfstandig handhaven in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan; en
- e) voor de vreemdeling ontbreekt naar het oordeel van de minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

De verblijfsvergunning NBMV wordt niet verleend als de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en/of de NBMV niet bereid is om medewerking te verlenen aan een medisch onderzoek of een medische behandeling te ondergaan tegen een aangewezen ziekte (vooral nog alleen tuberculose).

Verenigd Koninkrijk

De Britse wetgeving is zo opgevat dat voor de NBMV die het Britse grondgebied betreedt of er wordt aangetroffen, vrijwel automatisch de asielaanvraagprocedure wordt toegepast (cf. vraag 4 voor de NBMV die geen asiel wenst aan te vragen).

Voor de definitie van het begrip “niet-begeleide minderjarige vreemdeling” verwijst de Britse overheid naar de definitie in Richtlijn 2001/55/EG:

“onderdanen van derde landen of staatlozen jonger dan achttien jaar die zonder begeleiding van een volwassene die krachtens de wet of het gewoonterecht voor hen verantwoordelijk is, op het grondgebied van een lidstaat aankomen, zolang zij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staan, of minderjarigen die nadat zij op het grondgebied van de lidstaten zijn aangekomen, zonder begeleiding worden achtergelaten” (NB: deze definitie is niet van toepassing op de NBMV die onderdaan is van een EU-lidstaat).

2. Wie moet de vergunning aanvragen, en op grond van welke wettelijke of anderszorgelijke procedure moet de betrokkene dat doen?

Duitsland

De door de rechtbank aangewezen voogd beslist, na een eerste gesprek met de NBMV of bij het *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* een asielaanvraag wordt ingediend.

Wanneer een NBMV geen asielaanvraag indient, beslist de voor de vreemdelingen bevoegde overheid, na het *BAMF* erbij te hebben betrokken, of de voorwaarden voor een uitwijzingsverbod vervuld zijn (§ 72 (2) *AufenthG*). Is dat het geval, dan wordt een verblijfsvergunning toegekend.

Soms kennen de voor de vreemdelingen bevoegde overheden aan NBMV die in Duitsland zijn aangehouden een uitzonderlijke toelating "*Duldung*" toe, totdat, in het raam van de zgn. "clearingprocedure" beslist is of een asielaanvraag wordt ingediend dan wel bij de voor vreemdelingen bevoegde overheid een beroep wordt gedaan op de bescherming tegen uitwijzing.

N.B. NBMV die de volle leeftijd van 16 jaar hebben bereikt zijn rechts- en handelingsbekwaam.

3. Welke overheid verleent de verblijfsvergunning?

Cf. het antwoord op vraag 2.

België

Overeenkomstig de wet van 29 april 2001 tot wijziging van verscheidene wetsbepalingen inzake de voogdij over minderjarigen krijgt de NBMV die het grondgebied binnenkomt, een voogd toegewezen.

Het komt die voogd toe de verblijfsvergunning aan te vragen.

Die aanvraag geschiedt op grond van het bepaalde in de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 7 oktober 2005). (De wet bevat uitsluitend de definitie van het begrip niet-begeleide minderjarige vreemdeling en de regels in verband met de aanwijzing van een voogd teneinde in de juridische bescherming van de NBMV te voorzien.)

Alle verblijfsvergunningen worden afgegeven door het Bureau Minderjarigen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Frankrijk

Elke NBMV wordt een wettelijk vertegenwoordiger toegewezen - in dit geval een ad-hocbestuurder die door de *Procureur de la République* wordt aangewezen.

Die ad-hocbestuurder is als enige bevoegd om in naam van de NBMV een asielaanvraag in te dienen krachtens de *Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile*; de vertegenwoordiging van de NBMV, meer bepaald voor de administratieve en gerechtelijke procedures, is aldus voorlopig geregeld tot de rechter zich over de voogdij uitspreekt.

De NBMV krijgt geen verblijfsvergunning.

Zie evenwel vraag 5 met betrekking tot de bewoners- dan wel verblijfskaart (*carte de résident* of *carte de séjour*), die wordt uitgereikt aan NBMV die meerderjarig worden (op de leeftijd van 18 jaar).

Nederland

De verblijfsvergunning kan niet door de vreemdeling zelf worden aangevraagd. De Immigratie- en Naturalisatiedienst doet een ambtshalve toets of de vreemdeling voor de verblijfsvergunning in aanmerking komt.

Cf. het antwoord op vraag 2.

Verenigd Koninkrijk

Het dossier van de NBMV die asiel aanvraagt, wordt onmiddellijk in handen gegeven van een "case owner" (d.i. een ambtenaar van de *UK Border Agency* bij het Britse *Home Office*). Die ambtenaar handelt de hele asielaanvraagprocedure van a tot z af en handelt het dossier ook verder af ingeval de asielaanvraag wordt geweigerd en een alternatieve beslissing wordt genomen (cf. vraag 4).

Overigens wordt voor de NBMV geen wettelijke voogd aangesteld. Het is de taak van de lokale autoriteiten over zijn welzijn en veiligheid te waken.

De asielprocedure en de voornoemde beslissingen worden respectievelijk geregeld in de *Immigration Rules*, bekrachtigd met toepassing van de *Immigration Act 1971*, en in de beginselen van het algemeen beleid en van het NBMV-beleid.

Alle beslissingen in verband met een asielaanvraag, met inbegrip van alle alternatieve beslissingen bij weigering van de aanvraag (cf. vraag 4), worden genomen door de *UK Border Agency* (d.i. het grensagentschap dat alle inreis- en verblijfsaanvragen van niet-Britse onderdanen behandelt).

4. Bestaan er verschillende (na elkaar uitgereikte) vergunningen?

Duitsland

Aan een NBMV wordt een verblijfsvergunning toegekend indien de voorwaarden voor een uitwijzingsverbod vervuld zijn (§ 25 (4) *AufenthG*), bijvoorbeeld wanneer hij niet kan worden uitgewezen omdat hij in het land geen verwanten heeft die voor hem zorgen of wanneer het gevaar bestaat dat hij er bij terugkeer door het ontbreken van geschikte opvanginstellingen blootgesteld zal worden aan hongersnood of op de rand van het bestaansminimum zal leven (§ 60 (7) *AufenthG*).

Aan een NBMV kan een vergunning voor tijdelijk verblijf worden toegekend zolang dringende, humanitaire of persoonlijke redenen of aanzienlijke openbare belangen zijn verdere tijdelijke aanwezigheid in het land vereisen (§ 25 (4) *AufenthG*).

Een verblijfsvergunning kan worden verlengd wanneer het verlaten van het grondgebied wegens de bijzondere omstandigheden van het geval voor de vreemdeling buitengewone moeilijkheden zou betekenen (§ 25 (4) *AufenthG*).

Een verblijfsvergunning kan worden toegekend als het vertrek om juridische of feitelijke redenen die niet aan de betrokkene te wijten zijn onmogelijk is en redelijkerwijze verwacht kan worden dat die redenen niet binnen afzienbare tijd zullen vervallen (§ 25 (5) *AufenthG*).

Wordt geen verblijfstitel toegekend, dan kan een uitzonderlijke toelating tot het verblijf ("*Duldung*") worden gegeven voor ten hoogste zes maanden, die daarna kan worden verlengd (§ 60 a (2) *AufenthG*).

België

Het type afgegeven vergunning (of genomen beslissing) verschilt naargelang het Bureau Minderjarigen al dan niet een duurzame oplossing voor de minderjarige vindt.

a) Indien het Bureau Minderjarigen beslist dat de duurzame oplossing bestaat uit de terugkeer van de NBMV naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij toegelaten is tot een verblijf (met bepaalde garanties voor zijn opvang aldaar), dan geeft het de voogd een *bevel tot terugbrenging*;

b) Indien het Bureau Minderjarigen tot de bevinding komt dat voor de NBMV nog geen duurzame oplossing werd gevonden, kan het:

- *telkens voor drie maanden de geldigheid van het bevel tot terugbrenging verlengen*;
- een voor drie maanden geldige *aankomstverklaring* afgeven; start de NBMV geen andere procedures, *dan kan die verklaring eenmalig met drie maanden worden verlengd*;

c) Indien na zes maanden geen duurzame oplossing wordt gevonden, kan het Bureau Minderjarigen, op voorlegging van het nationaal paspoort van de NBMV, een *Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister* doen afgeven, in de vorm van een elektronische identiteitskaart die de vermelding "tijdelijk verblijf" draagt. Dat bewijs geldt voor een duur van zes maanden tot één jaar en is verlengbaar met toepassing van een aantal criteria (voldoende kennis van een van de drie landstalen, regelmatige naleving van de schoolplicht en alle voor de situatie van de NBMV specifieke elementen).

Frankrijk

Aangezien de NBMV op het grondgebied mag blijven tot hij meerderjarig is, *vormt dat recht zijn verblijfsvergunning.*

Nederland

De verblijfsvergunning kan jaarlijks verlengd worden waarbij bezien wordt of de NBMV nog steeds voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor deze vergunning. In de regel eindigt de vergunning in ieder geval wanneer de 18-jarige leeftijd wordt bereikt.

Verenigd Koninkrijk

Verschillende soorten verblijfsvergunningen kunnen aan een NBMV worden verleend.

Ingeval de asielaanvraagprocedure uitdraait op een weigering van het asiel, zijn verschillende alternatieve beslissingen mogelijk, in deze volgorde: toekenning van een beschermingsregeling gedurende vijf jaar om humanitaire redenen ("*humanitarian protection*"), ingeval de afgewezen aanvrager groot gevaar zou lopen als hij naar zijn land van oorsprong zou terugkeren; discretionaire verblijfsvergunning krachtens de algemeenbeleidsbeginselen ("*discretionary leave under general policy*"); discretionaire verblijfsvergunning krachtens de NBMV-beleidsbeginselen ("*discretionary leave under UASC policy*"). Die discretionaire vergunningen zijn drie jaar geldig, dan wel tot de dag waarop de NBMV 17 jaar en zes maanden oud wordt, indien die leeftijd wordt bereikt voordat de voornoemde driejarige termijn verstrijkt; een dergelijke vergunning wordt alleen verleend als:

- het onmogelijk is de familie van de minderjarige op het spoor te komen;
- de minderjarige in het land waar hij naartoe zou worden gebracht, niet behoorlijk zou worden ontvangen en begeleid (conform de toezegging van de voor Immigratie bevoegde minister uit 1993);
- de minderjarige de mogelijkheid van een vrijwillige terugkeer heeft geweigerd.

Duitsland**België**

d) Indien drie jaar na de afgifte van de voorlopige identiteitskaart geen duurzame oplossing werd gevonden, kan het Bureau Minderjarigen een *onbeperkte verblijfsvergunning* afgeven, in de vorm van een elektronische identiteitskaart.

NB: Geen enkele van die documenten tot toekenning van een verblijfsvergunning wordt automatisch afgegeven. De afgifte en verlenging ervan hangt af van het oordeel dat het Bureau Minderjarigen geval per geval velt.

Frankrijk**Nederland****Verenigd Koninkrijk**

NB : - de NBMV wiens asielaanvraag werd afgewezen, kan beroep instellen bij de *Asylum and Immigration Tribunal*;

- de NBMV die geen asielwenst aan te vragen, krijgt een tijdelijke vergunning om op het grondgebied te verblijven ("*temporary leave to remain*"), waarbij de *UK Border Agency* onmiddellijk alles in het werk stelt om familieleden of mensen die hem onder hun hoede kunnen nemen, op te sporen en om hem naar zijn land van oorsprong terug te sturen.

5. In welke situatie verkeert een NBMV die gelet op zijn leeftijd niet langer die status geniet?

Duitsland

In zoverre aan de vreemdeling geen verblijfstitel of toelating tot het verblijf werd toegekend, is hij verplicht het land te verlaten, ongeacht de meerderjarigheid.

België

Als de NBMV meerderjarig wordt (18 jaar), valt hij onder voormelde wet van 15 december 1980. Bij de afgifte of de verlenging van het laatste document brengt het Bureau Minderjarigen hem op de hoogte van de procedures die hij kan aanwenden.

Frankrijk

Wordt de asielaanvraag van de minderjarige aanvaard, dan heeft hij het recht in Frankrijk te blijven ; een bewonerskaart (*carte de résident*) wordt hem van rechtswege afgegeven.

Indien de minderjarige uiterlijk op de leeftijd van 16 jaar werd toevertrouwd aan de sociale kinderplichtdiensten, krijgt hij van rechtswege een tijdelijke verblijfskaart (*carte de séjour temporaire*), meer bepaald op voorwaarde dat hij daadwerkelijk een degelijke opleiding heeft, alsook op grond van de aard van de band die hij onderhoudt met zijn familie in zijn land van herkomst.

Wanneer de minderjarige tussen de leeftijd van 16 en 18 jaar aan de sociale kinderplichtdiensten werd toevertrouwd, kan hij een tijdelijke verblijfskaart krijgen met de vermelding « Loontrekkende » of « Tijdelijk werknemer »; zijn situatie wordt met name beoordeeld op grond van de degelijkheid van zijn daadwerkelijk in Frankrijk gevolgde opleiding en gedane studies, het gewettigde ontbreken van familiale banden en de mate waarin hij in de Franse samenleving geïntegreerd is;

(N.B. : Hoe dan ook kan de meerderjarige de Franse nationaliteit opeisen, indien hij als kind van minder dan 16 jaar in Frankrijk is aangekomen en toevertrouwd aan de sociale kinderplichtdiensten, of wanneer hij als kind van minder dan 13 jaar in Frankrijk is opgevangen en opgevoed door een persoon met de Franse nationaliteit).

In alle andere gevallen is de NBMV die de meerderjarigheid heeft bereikt, verplicht het grondgebied te verlaten (via het document *obligation de quitter le territoire*).

Nederland

NBMV die bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd al drie jaar in het bezit zijn van een verblijfsvergunning NBMV, hebben in beginsel recht op een vergunning met als doel 'voortgezet verblijf' (voor zover ook aan alle overige voorwaarden wordt voldaan). Dit betekent in de praktijk dat een NBMV die vijftien jaar of ouder was ten tijde van zijn asielaanvraag en van wie de asielaanvraag is afgewezen, na zijn achttiende verjaardag Nederland moet verlaten. Echter, in uitzonderlijke gevallen waarbij sprake is van bijzondere redenen van humanitaire aard bestaat ook voor die groep de mogelijkheid om voortgezet verblijf te verkrijgen.

Verenigd Koninkrijk

Zodra de NBMV wiens asielaanvraag werd afgewezen, maar die over een discretionaire verblijfsvergunning beschikt, 17 jaar en zes maanden oud is, wordt zijn dossier onderworpen aan een "active review" (d.i. een actief heronderzoek, waarbij hij moet aantonen dat de door het V.K. geboden bescherming nog altijd noodzakelijk is); na afloop van dat onderzoek kan hij een verlenging van de discretionaire vergunning toegekend krijgen, dan wel worden verzocht het Britse grondgebied te verlaten zodra hij 18 jaar is (in dat geval tracht de *case owner* een vrijwillige terugkeer te regelen).

NB: tegen de beslissing waarbij de NBMV ertoe wordt verplicht het grondgebied te verlaten, kan ook beroep worden ingesteld bij de *Asylum and Immigration Tribunal*.